

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΕΙΔΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΜΥΡΟΒΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

τοῦ καταγομένου ἐκ κωμοπόλεως τῆς Πελοποννήσου τοῦ
Ἁγίου Πέτρου τῆς Κυνουρίας καὶ ἀσκήσαντος
ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει.

Ψαλλομένη τῇ ἐβδόμῃ Μαΐου καθ' ἣν εὐρέθησαν τὰ ἅγια αὐτοῦ λείψανα.

Ἡτις ἐγράφη μὲν μετ' ἐπιμελείας τῆς δαπάνης τοῦ παροισιάτου ἐν ἱερο-
μονάχοις κυρίου Προκοπίου Ἀγιοπετρίτου (συμπατριώτου τοῦ Ἁγίου)
τοῦ ἐκ τῆς ἱεραῦς Βασιλικῆς καὶ Πατριαρχικῆς μονῆς τοῦ Φιλο-
θέου, κειμένης ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ ὄρει τοῦ Ἁθωνοῦ καὶ ἀ-
φιερῶθη εἰς τὴν κωμόπολιν (« Ἅγιος Πέτρος ») ἡ ἀκο-
λουθία μὲ τὴν βιογραφίαν τοῦ ἁγίου ἔ. ἄλλαι δὲ δύο
ψυχωφελεῖς διηγήσεις, καὶ ἡ ἱερά
εἰκὼν τοῦ Ἁγίου.

Ἐτεγράφη δ' ἐκ τοῦ ἀφιερωθέντος πρωτοτύπου αὕτη καθὼς καὶ αἱ
ἄλλαι δύο ψυχωφελεῖς διηγήσεις καὶ ἐξεδόθη ἤδη ἐπέξεργα-
σθεῖσα καὶ βελτιωθεῖσα, τῇ ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Β. ΚΩΤΣΑΡΙΔΟΥ

σπουδαστοῦ Ἀγιοπετρίτου

(συμπατριώτου τοῦ Ἁγίου Νείδου). Ἐνεκα ψυχικῆς σωτηρίας ἀφ' ἐνὸς μὲν
ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐξ αἰσθήματος ἀπορρέοντος ἐκ τῆς γεννητέρας ἡμῶν γῆς.

Ἐν ἔτει αὐμζ'
Ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ ὄρει
τοῦ Ἁθωνοῦ.

1847 σωτηρίου
Χεῖρ Δοσιθέου.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ ΤΟΥ

ΝΕΙΛΟΥ

ΤΟΥ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ

«Έσεσθε οὖν τέλειτοι ὡσπερ ὁ πατήρ
τῶν οὐρανῶν ὅτι ἡμῶν ὁ οὐράνιος τέλειτός ἐστι».
(Ματθ. ζ'. 48).

«Ὁ πατήρ»

Ἦν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν κάτωθι ἰδιόχειρο ν υπογραφήν μου, θεω-
ρεῖται κλοπιμαῖον, καὶ ἐπομένως κατάσχεται καὶ καταδιώκεται
κατὰ τὸν Νόμον ὁ πωλητὴς αὐτοῦ.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Ν. ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

«Μῆτερ Θεοῦ πάναγνε σώζεις ἰκέτην
«τὸν τήν δε συγγράψαντά καὶ ἄσματοῦντας
«Νείλου σου θεράποντος ἀκολουθίαν,
«καὶ ἀξιούσα οὐρανῶν βασιλείαν».

Ἔτεροι

Δέσποινα καὶ Μῆτερ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ Θεοῦ τῶν ὄλων ταῖς πρε-
σβείαις τοῦ εὐκλεοῦς, θείου σοφοῦ Νείλου, παντοίων ἐκ κινδύ-
νων, ῥύσαι τοὺς δούλους σου.

Ἔτεροι εἰς τὸν Ἅγιον Νεῖλον

«Ὡδὰς λιγυρὰς τῷ Θεῷ πεμπῶν στόμα
«φάλλε συνετῶς καὶ κοσμίως εἰς αἶνον
«αὐτοῦ τε μᾶλλον καὶ τῶν αὐτοῦ Ἅγιον
«Γέγηθε Χριστὸς ὑμνουμένων ἁγίων
«καὶ τὰς ἀμοιβὰς ἀντιδίδει πλουσίας,
«αποῖς ἐκ πόθου ἄσμασιν αὐτοὺς τιμῶσι».

Ποίημα ὑπάρχει μὲν διδασκάλου Ἰακώβου
χειρὸς δὲ τοῦ καλλιγράφου Λεοβάνου Λεοβάνου.

φωστήρων δίκην διέλαμψαν, τὴν οἰκουμένην φωτίζοντες καὶ τὴν πατρίδα στηρίζοντες, ὡν ταῖς πρεσβείαις στήριξον ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός, ἡ ἀσάλευτος πέτρα τῆς ζωῆς, ἐν πέτρα τῶν ἐντολῶν σου, καὶ τῆς βασιλείας ἀξίωτον, εὐχαῖς αὐτῶν ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς. Εἰσοδος. Φῶς Ἰλαρόν.

Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάνος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήρῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἔδοκίμασεν αὐτούς καὶ εὗρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτούς καὶ ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσιν, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῳ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήθουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ:

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστω. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πονοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὀσιότητα, ὅξυνεῖ δ' ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται. Καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφθήσονται γάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγλήσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμειos καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέξει θρόνους δικαστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ

ΜΑΪΟΥ 7^η

Πορτάζομεν τὴν μνήμην τοῦ ὀσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Νεῖλου τοῦ νέου Μυροβλύτου τοῦ καταγομένου ἐκ τῆς Κωμοπόλεως Ἁγίου Πέτρου τῆς Κυνουρίας καὶ ἀσκήσαντος ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἁθωνος. ἑσπέρας. μετὰ τὸν Προοιμιακόν. τὸ Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίγους ἦ. καὶ ψάλλομεν τῆς τυχοῦσης ἑορτῆς τέσσαρα καὶ τοῦ Ἁγίου προσόμοια τέσσαρα.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Πελοποννήσου τὸν γόνον, Ἁγίου Πέτρου λαμπρᾶς, κώμης βλαστὸν ὠραῖον, Νεῖλον τὸν Θεηγόρον, ἐν ἄσμασι καὶ ὕμνοις, τιμῶντες λαμπρῶς, εὐφημῆσωμεν σήμερον, μνήμην τελούντες τὴν τούτου χρεωστικῶς, ὡς προστάτην ἡμῶν μέγιστον.

Πὸν ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἁθω, λαμπρῶς ἀσκήσαντα, καὶ καθελόντα πάσας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐνέδρας, νηστείαις ἀγρυπνίαις εὐχαῖς καὶ ροαῖς, τῶν δακρῶν ὑμνήσωμεν, Νεῖλον τὸν μέγαν ἐν ἄσμασι καὶ ὠδαῖς, ὡς Θεοῦ θεῖον θεράποντα.

Νεῖλος τὴν Αἴγυπτον ἄρδει, καρποὺς ἐκφέρειν ποιῶν, σὺ δὲ ταῖς τῶν δακρῶν, τὸ τοῦ Ἁθωνος ὄρος, ροαῖς σου καταρδεύσας ποτίζεις πιστῶν, τῆς Ἑλλάδος συστήματα· εἰς ἕκαστον ἐπαυξήσας πνευματικῶς, τὸ σὸν τάλαντον μακάριε:

Ποὺς ἐν τῷ θείῳ ναῷ σου, ἀθροιζομένους πιστῶς, κώμης Ἁγίου Πέτρου, ὀσιώτατε Νεῖλε, τελέσαι σου τὴν μνήμην τὴν φωταυγῆ, ἀπὸ πάσης διάσωζε, νόσου καὶ βλάβης, κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ σωθῆναι καθικέτευε:

Δόξα πατρὶ. Ἦχος δ'.

Η πέτρα τῆς ζωῆς, ἡ ἐντιμος καὶ ἀπρογωνίατος· ὁ ἀληθὴς θεμέλιος Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁμωνυμοῦσαν τὴν πόλιν Ἁγίου Πέτρου. Ἑλλάδος τῆς θεοσώστου, ἐκ ταύτης βλαστῆσαι ἠυδόχησε τοὺς τῶν ὀσίων ἀκρέμονας, Μακάριον καὶ Νεῖλον, ἐξ ἧς ὡς ἐκ βαλβίδος, τὸ μέγα ὄρος τοῦ Ἁθωνος καταλαβόντες,

κρατούντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ἡμῖν ἢ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι ἐν ἀναπαύσει ἔσται γῆρας γὰρ τίμιον, οὗ τὸ πολυχρόνιον οὐδ' ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολλά δ' ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξει σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ καὶ βεμβασιμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἀκακόν. Τελειώθεις ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε λόγους μακρούς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λατὴν ἰδιόμελα ἤχος α'.

Αγάλλου ἐν Κυρίῳ, πατὴρ τοῦ Θεοῦ Νείλου, πόλις τῶν Πελοπόννησων, σὺν τῇ λαμπρᾷ κώμῃ τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἡ πάλαι τὸν θεῖον Νεῖλον, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου αὐξήσασα, παντοίαις χάρισιν, ἀρετῶν κεκοσμημένον, νῦν δ' ὡς ἥλιον διαλάμποντα ἐν πᾶσι τοῖς πέρασι, πᾶσιν ὀρθοδόξοις, τὴν ἀκένωτον χάριν τῶν μύρων αὐτοῦ παρέχοντα. διὸ ἑορτὴν ἐτήσιον τελοῦντες, τὴν χαρμόσυνον μνήμην αὐτοῦ, τοῖς νοητοῖς ἀνθεσι καταστέψομεν Χριστὸν τὸν ἀναστάντα καὶ ἡμᾶς ἀναστήσαντα δοξάζοντες.

Ὁ αὐτός.

Πύφραϊνον ἐν Κυρίῳ, ὁσίῳ Ἄθω τὸ κλέος, Νεῖλε πατὴρ ἡμῶν, εἰς ὄρος γὰρ ὑψηλῆς πολιτείας ἀνάβας, συνεργὸν ἔχων καὶ συμφρονοῦντα σοι, τὸν σὸν κατὰ σάρκα καὶ κατὰ πνεῦμα θεῖον Μακάριον, ὡς Μωϋσῆς τὸν Ἄαρῶν καὶ Ἡλίας τὸν Ἐλισσαῖον· οἱ τὸ Σίγαιον καὶ Κάρμηλον ἔχοντες ἐνδιαίτημα τὰς ὑψηλὰς θεοπτείας καὶ προφητείας ἐώρων. Οὕτω καὶ ὑμεῖς τὸ ὄρος τῆς Μάλεθῆς πρότερον, εἶτα τὸν ἱερόν Ἄθωνα, τῶν μεγίστων καὶ ὑπερφῶν θεωριῶν τὴν γινώσιν εἰλήφατε, καὶ πᾶσι τοῖς μονασταῖς ὑπογραμμὸς ἀνεδείχθητε. Ἐχόντες οὖν παρρησίαν πρὸς Θεὸν πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Θαυμαστός εἶ ὁ Θεός, καὶ τῶν θαυμασίων σου πέρας ὄλωσ· οὐκ ἔστιν ἰδοῦ γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ μετὰ πολυχρόνιον ἐν γῆ κατάκρυψιν, ἀπεκάλυψας τοῦ σοῦ θεράποντος Νείλου

τὰ λείψανα, εὐωδίαν ἄρρητον ἐκπνέοντα καὶ πηγὰς θαυμάτων προχέοντα, ἅπασιν τοῖς πίστει προσιοῦσιν· ὅθεν τὴν ἀνάμνησιν τελοῦντες πνευματικῶς ἑορτάζοντες εὐφραϊνόμεθα· δυσωποῦντες πρεσβεῦειν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον :

Ἦχος γ'.

Θμωνύμως τοῖς Νειλώσις νόμασι κληθεῖς, κατ' ἀπόρρητον οἰκονομίαν, φερωνύμως Νεῖλε μακάριε, ὡς γὰρ ἐκεῖνα ἐτησίως ἀναβαίνοντα, πρόξενά γίνονται νέας χρονικῆς καρποφορίας· οὕτως αὐτὸς ἐτησίως ἡμῖν ἐμφανιζόμενος, διὰ τῆς ἐτησίου σου μνήμης, ἀρδεύων τὴν ἀκαρπίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, εἰς πνευματικὴν καρποφορίαν μετασκευάζεις, διεγείρων πρὸς μίμησιν τῶν ἐναρέτων σου κατορθωμάτων, διὰ τῆς καινουργούσης ἡμᾶς μετανοίας, οὕτως οὖν ἀξιωθείς παρὰ Θεοῦ, δώρησαι ἡμῖν φερωνύμως πάσας τοῦ παρόντος ἔτους ἡμέρας, καρποφόρους προσενεγκεῖν Χριστῷ τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν :

Δόξα πατρὶ. Ἦχος δ'.

Σήμερον ὡς ἀληθῶς, ἡ μυστικὴ ἑβδόμη αὐτῆ, ἡ τοῦ ὁσίου καὶ θαυμασίου Νείλου τὰ λείψανα ἀνακαλύψασα, τῆς πάλαι ἑβδόμης ἐκείνης φέρει ὁμοίωσιν, ὅτε ὁ σταυρὸς ἐν οὐρανῷ, ἔλαμψεν ἡλίου φαιδρότερον, οὕτω τὰ σταυροφόρα τοῦ θεοφόρου Ἀστέα, ἐκ γῆς ἀναλάμψαντα ὡς ἔμπλεα, τερπνότητος καὶ εὐωδίας θεοῦ φωτισμοῦ καὶ λαμπρότητος, ἐπλησαν πάντας τοὺς παρευρεθέντας· ὅθεν ἀγαλλιώμενοι ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις τὴν ἁγίαν Λαύραν κατέλαβον καὶ ὡς θησαυρὸν πολύτιμον ἐναπέθεντο, ἰάματα παρέχοντα πᾶσι τοῖς πιστῶς προσιοῦσι καὶ εὐλαβῶς ἀσπάζομενοις. Ταύτην οὖν τὴν ἀνάμνησιν ἑορτάζοντες, οἱ τῆς πατρίδος σου τρόφιμοι, αὐτοῦ μὲν τοῦ πρεσβεῦειν, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον :

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλάγ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ ἐπ' ἐσχάτων φανείς, Νεῖλον τὸν πάλαι ἀληθῶς ἄφομοίωμα. Τὸν βίον γὰρ τούτων πάτερ φερωνυμίας καλῶς, ἀρετὴν ἀσκήσας πεπολίτευσαι, φανείς καθαρότατον ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον· ἀκτινοβόλους, ἀστραπὰς εἰσδεχόμενος, τὰς τοῦ πνεύματος Νεῖλε μακαριώτατε· ὅθεν καταυγαζόμενος ἐώρας τὰ μέλλοντα, πάντα προλέγων ἐκ θείας, φωτοφανείας μουύμενος, Χριστοῦ ἐνδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος :

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Στύλος φωτοειδής, ρεταῖς ἐσρηγμένος καὶ νεφέλῃ σκιαζούσα, οἱ θεοὶ ἡμῶν πατέρες, ἐφάνησαν ἀληθῶς, μοναχῶν τὰς

τάξεις ὁδηγούμενοι. Ὁ δεῖος Μακάριος, ἢ ὁ Νεῖλος ὁ πάνσοφος, οἱ δεῖοι ὄντες, πολιούχοι καὶ φύλακες, οἱ τρισόλβιοι, Ἀρχαδίας τὸ καύχημα, ἄμφω τοῖνον συλλέγουσιν, ἡμᾶς πάντας σήμερον, τούτων τὴν μνήμην τὴν δεῖαν, πνευματικῶς ἐκτελέσαντας, Χριστὸν δυσωποῦντες, τοῦ δωρήσασθαι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Αεὖτε οἱ τῆς μονῆς Μαλεβῆς, πατέρες ἅμα, καὶ τοῦ Ἄθω ὁ Σύλλογος, πληθὺς τε Πελοποννήσου· οἱ μὲν βλαστὸν ἱερόν, οἱ δὲ πολιούχον καὶ συλλήπτορα, σὺν πόθῳ τὴν πάμφωτον, ἑορτὴν ἐκτελέσωμεν, ἀνευφημοῦντες, ἀρρυπότοις ἐν χεῖλεσι, τὸν πανόσιον, Νεῖλον τὸν πάνσοφον, μέγας ἀνακραυγάζοντες, ὑπάρχεις τρισήλιε, ἢ ἐνιαία θεότης, ἢ τὸν σεπτὸν σου θεράποντα, δοξάζουσα κόσμῳ, καὶ παρέχουσα εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἤχος πλάγ. δ'.

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, τὰ ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθω καὶ οἱ τῆς μονῆς Μαλεβῆς πατέρες, τὸν κοινὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν Νεῖλε πατὴρ ἡμῶν· διὰ γὰρ σου τῆς τρίβου, τὴν εὐθείαν δόδον, πορεύεσθαι ἐγνωμεν· ἰδοὺ γὰρ ταῖς λιταῖς σου διασωζόμενοι, ἀσινεῖς ἐκ τῶν τοῦ πονηροῦ ἐπινοιῶν διαμένωμεν χειραγωγόν σε καὶ προστάτην πλουτοῦντες φρούρησον πανόσιε, τὴν σὲ τιμῶσαν ταύτην μονὴν καὶ πόλιν Ἁγίου Πέτρου, τὴν ἐνεγκάμενην ἐκ μητρικῶν σπαργάνων, καὶ πρέσβευε ἐκτενῶς, ὑπὲρ πῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν σεβάσμιον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. τῆς ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Μονάσας θεαρέστως ἐν τῷ Ἄθω τρισόλβιοι. ἐν προσευχαῖς καὶ νηστεῖαις τὸν Θεὸν ἐξεζήτησας, καὶ γέγονας δοχεῖον καθαρὸν, τοῦ πνεύματος ἀστράπτων τοῖς πιστοῖς, ἀρετῶν τὰς λαμπηδόνας δι' ὧν φωτίζεις Νεῖλε τοὺς βοῶντας σοι. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ ἁγιασάντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα· Δόξα ἕτερον Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως.

Πελοπόννησος ἅπανα χαίρει, πολιούχον σε ὡς κεκτημένη, Ἁγίου Πέτρου δὲ κωμόπολις ἀγάλλεται, ὡς κεκτημένη σου Νεῖλε τὰ σπάργανα, ἢ θρεψαμένη σε εὐσεβῶς παναοίδιμε. Πάτερ ὅσιε Χριστῷ τῷ Θεῷ ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος:

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν α'.

στιχολογίαν καθίσματα Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου σωτήρ.

Πατρὸς βρέφους τῷ Θεῷ, Νεῖλε πάτερ ἐδείχθης, ὡς δῶρον ἱερόν, καὶ τῷ κτίσαντι πρέπον, προθύμως τὸν ζυγὸν αὐτοῦ, ἢ τὸν

Χριστὸν ἐκ νεότητος, ἄραι ἄγευστον, τύρβης τοῦ βίου τηρήσας, πᾶσαν αἰσθησιν, δι' ὃ ὡς ἄσαρκος μάκαρ, ἐν γῆ πεπολίτευσαι.

Δόξα, τὸ αὐτό, καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὴν β'.
στιχολογίαν καθίσματα ἤχος πλάγ. δ'. Τὸ προσταχθέν·

Αὐτῆς νηστείας ἀκραίφνου Νεῖλε δεόφρον, ἀπονεκρώσας τῶν παθῶν ἐπαναστάσεις, τοῦ Χριστοῦ ὁ ἔρωσ σοὶ ἔδωκε τὴν χάριν, τὰς νόσους ἀποδιώκειν τῶν ἀσθενῶν, ζῶν τε καὶ μετὰ τέλος θαυματοργεῖν· ὄντως θαῦμα παράδοξον, ὅτι ὅστέα τὰ σά, ἐκβλύζουσιν ἰάματα, δόξα τῷ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν:

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὸν πολυελεῶν καθίσματα ἤχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πῆν καρτερίαν σου, καὶ τοὺς ἀγῶνας σου, πάντες θαυμάζομεν, οἱ καθορῶντες σε, ὑπομονῆς τὸ καρτερές Νεῖλε ἐν τῷ σπηλαίῳ σου· πῶς οὐκ ἐδειλίασες, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγριον· πῶς δὲ οὐκ ἐπτόησες τὸ τραχὺ καὶ σκληρότατον. Διὸ σὲ εὐφημοῦντες βοῶμεν, δόξα Χριστῷ τῷ σὲ δοξάσαντι.

Δόξα. Ἔτερον. Θεῖας πίστεως.

Χαίρει ἅπανα ἢ Ἀρχαδία, πολιούχον σε ὡς κεκτημένη, ἢ Κυνουρία δὲ πλέον ἀγάλλεται, ὡς κεκτημένη σου Νεῖλε τὰ σπάργανα· καὶ ἢ τοῦ Πέτρου δεῖα κωμόπολις σεμνύνεται, ὡς θρεψαμένη σε εὐσεβῶς παναοίδιμε· πάτερ ὅσιε Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος:

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχος. Προκειμένον ἤχος δ'.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ. Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων. Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Ὁ Ν'. (ΒΘ) Δόξα.

Ταῖς τοῦ σοῦ ὀσίου. Καὶ νῦν. ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἰδιόμελον ἤχος. Πλάγ. β'. στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Οσιε πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, ἐξήλθεν ὁ φόβος τῶν κατωρθωμάτων σου. Διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὐρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας, παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, Νεῖλε πανεὐφήμιε, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ ἱερεύς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. κ.τ.λ. ὁ Κανὼν τῆς ἑορτῆς καὶ τοῦ ἁγίου. Ὁδὴ α'. ἤχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Παῖς δεῖαις λαμπρότησι, καταυαζόμενος ὅσιε, τὸ νέφος διάλυσον τῆς διανοίας μου, ὅπως μέλψω σου, τὸν βίον

Νεϊλε πάτερ Ἑλλάδος τὸ καύχημα, Ἄθω τὸ ἦδυσμα.
Ορθρίσας πρὸς Κύριον, δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, ὡς βρέφους
 πανόλβιε, σκότος διέφυγες, τῶν τοῦ σώματος, παθῶν δι'
 ἐγκρατείας, καὶ χάριν ἐπλούτησας, Νεϊλε οὐράνιον.
Νοὸς καθαρότητα, δι' ἀπαθείας κτησάμενος, τοῦ πνεύματος
 γέγονας κατοικητήριον, Νεϊλε ὄσιε, Πελοποννήσου κλέος,
 πατέρων ἀγλαΐσμα. φωστὴρ παγκόσμιε.

Θεοτοκίον

Σὺ μόνη θεόνυμφε, τὸν ἐν ὑψίστοις καθήμενον, ἀγκάλαις ἐ-
 βάστασας σάρκα φορέσαντα, σὺ γὰρ πέφυκας πασῶν ἀγιω-
 τέρα, δοχεῖον ἐπάξιον τοῦ παντοκράτορος.

**Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.
 Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.**

Ολόνυκτον πάτερ ἰκεσίαν, ἀγρύπνῳ προσφέρων λογισμῷ, Θεῷ
 τῷ παντοκράτορι, πάθη σαρκὸς ἐνίκησας, ὅθεν προστάτης,
 ἄγρυπνος, τῆς σῆς πατρίδος γεγένησαι:

Νεκρώσας τὰ μέλη ἐγκρατεία, ἐζώσας πάτερ τὴν ψυχὴν
 ταῖς θείαις ἐπιδόσει, τῶν ἀρετῶν νευρούμενος, παντουρ-
 γικαῖς δυνάμεσι, Νεϊλε Κυνουρίας τὸ βλάστημα:

Πνευσθεὶς τοῦ Θεοῦ σοφῶν ρημάτων, καὶ γνώσεως τοῦτου
 μετασχών, ἡσύχως διετέλεσας, τὴν σὴν ζωὴν ἐν ὄρει, καὶ
 τοῖς σπηλαίοις ὄσιε, ταῖς κακουχίαις θλιβόμενος:

Θεοτοκίον

Πλέους σου κόρη ταῖς βάνισι, τοὺς ἀνθρακας σθέσον τῶν ἐ-
 μῶν, παθῶν θεοχαρίτωτε, καὶ ἐσθεσμένον ἀναψον, τὸν λύχ-
 νον τῆς καρδίας μου, χρυσῆ λυχνία ὑπάρχουσα:

Καταβασία. Τῆς ἑορτῆς.

Κάθισμα ἦχος δ'. ταχὺ προκατάλαβε.

Ζωῆς ἐφιέμενος, τῆς ἀκηράτου σοφῆ, τοῦ κόσμου τὴν τερ-
 πνότητα ὡσπερ ἐπίβουλον, παρείδες ὡς σκύβαλα. ὅθεν ἐν
 εὐφροσύνῃ, ὀσιώτατε Νεϊλε, ἤλθες ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦ Ἄθω προ-
 θύμως· διὸ τῶν μεμνημένων σου μέμνησο πάντοτε: Δίε.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Ὡδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ρώμη τεῖκαί χάριτι παντουργικῆ, τοῦ παμβασιλέως Θεοῦ ἡ-
 μῶν, τὰς πανουργίας, τῶν ἀσάρκων δυσμενῶν, ὀλοσχερῶς
 διέφυγες Νεϊλε θεόφρον πατὴρ ἡμῶν:

Αγαλλισώμεθα πνευματικῶς, μνήμην ἐκτελοῦντες πανέορ-
 τον, σημειοφόρου, καὶ σεπτοῦ ἡμῶν πατρός· οὐτινος ταῖς
 δεήσεις, πάντων δυσχερῶν ἐκλυτρούμεθα:

Ιασιν ἀέναον ἢ σὴ σωρὸς, Νεϊλε ἀναβλύζει, μακάριε τοῖς προ-
 σιοῦσι, καὶ καθαίρει μολυσμοὺς, σαρκὸς ὄμου καὶ πνεύμα-
 τος, πάτερ τῆς Ἑλλάδος τὸ βλάστημα:

Ρῦσαι ἡμᾶς ἄγιε ταῖς σαῖς λιταῖς, πάντων τῶν σκανδάλων
 τοῦ ὄφους, καὶ τῶν παγίδων, καὶ ἰάτρευσον ἡμῶν, τὰ χα-
 λεπὰ νοσήματα. Νεϊλε Κυνουρίας τὸ καύχημα:

Καταβασία τῆς ἑορτῆς. Ὡδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Παθῶν κατεφρόνησας, σαρκὸς θεομακάρισε, τῇ ὑπερβαλοῦσῃ
 ἐγκρατεία, ὅθεν σοι χάρις, θεία δωδύρηται, πάθη θεραπεύειν
 τῶν πιεσῶς, Νεϊλε προσιόντων σοι, ἢ τελούντων τὴν μνήμην σου.

Αγίως τὸν βίον σου, παμμάκαρ διετέλεσας, ὅθεν τοῖς ἀγίοις
 ἀσυνετάγῃς, τοῖς ἀπ' αἰῶνος Θεῷ δουλεύουσαι, πάντων ἀγιάζων
 τὰς ψυχὰς, πόθῳ τῶν ὑμνούντων σε, Νεϊλε πέτρας τὸ ἔρεισμα.

Μακάριος γέγονας, τῷ ὄντι Νεϊλε ὄσιε, σὺ γὰρ ἐν ὀδῷ δικαι-
 οσύνης τοῦ παντεπόπτου Θεοῦ πεπόρευσαι, ἄκακος καὶ
 πρᾶος γεγονῶς, καὶ ταῖς ἀναβάσει, ταῖς καλαῖς σεμινύμενος.

Θεοτοκίον.

Μακρὰν τὸ ἀνθρώπινον, Θεοῦ παρθένε γέγονε, σοῦ δὲ συλλα-
 βούσης τὸν Σωτῆρα, ἀνερμηνεύτως θεοχαρίτωτε, πάλιν εἰς
 παράδεισον πολεῖ, πίστει μακαρίζων σε, θεοτόκε πανύμνητε.

Καταβασία τῆς ἑορτῆς. Ὡδὴ ζ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Αγνῶς βιώσας αἰρούμενος, ἐγκράτειαν ὡς ἄσαρκος ἤσκησας,
 ἀστάσιν παννύχιον, εὐχὴν σοφῆ ἀδιάκοπον, πίστιν ἀληθε-
 στάτην, θείαν ταπείνωσιν.

Καλῶν ιδέαις κοσμούμενος, ὡς ἄγγελος Θεῷ ἐλειτούργησας,
 Νεϊλε μακάριε, καὶ μεταστάς κατεσκήνωσας, μετὰ ἀγγέ-
 λων μάκαρ, πατέρων καύχημα.

Αγγέλους ἔχων συλλήπτορας, δαιμόνων ἀπεκρούσω φαντά-
 σματα, Νεϊλε μακάριε, καὶ ἀπροσκόπτως διώδευσας, τρί-
 βον τὴν θείαν πάτερ, Κυνουριέων τὸ ἦδυσμα.

Θεοτοκίον.

Ρημάτων κόρη πανάμωμε, τοῦ θείου Γαβριὴλ ὡς ἀκήκοας,
 λόγου συνέλαβες, ἐν τῇ ἀσπόρῳ μητρὶ σου, καὶ ὑπὲρ λό-
 γον, τοῦτον Παρθένε τέτοκας.

Καταβασία τῆς ἑορτῆς. Κοντάκιον ἦχος δ'.

Ἐπεφάνη σήμερον.

Εν ὁσίοις ὄσιος, ὕστατος ὤφθης, φέρων ὡς ἀρχέτυπον, τὰ
 τῶν ἀρχαίων ἀληθῶς, τοὺς σοὺς ἀγῶνας καὶ ἐπαθλα, Νεϊ-
 λε. τρισμάκαρ, τῆς Κυνουρίας τὸ βλάστημα.

Ἰ Πατέρων ἀκρότης, καὶ ὁσίων σεμνότης, ἀσκούντων πρὸς Θεὸν παρρησία, Πελοποννήσου τὸ καύχημα καὶ τοῦ Ἄθω ἀγλαΐσμα, κωμοπόλεως Ἁγίου Πέτρου στερρὸν περιτείχισμα, πῶς ὑμνήσω τὴν σὴν βιωτὴν ἁγίη; ἦν ἄγγελοι ἐθαύμασαν, δαίμονες ἐπτύξαν καὶ ἄνθρωποι ἐξεπλάγησαν! ἀστράπτεις γὰρ ὡς ἥλιος ἐν τοῖς πέρασι καταγάζων τὰ σύμπαντα τοῖς σοῖς θαύμασιν, ὅθεν βοῶμεν σοι, Χαίροις ὦ Νεῖλε τρισμάκαρ Πελοποννήσου τὸ βλάστημα.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Μαῦου ἐβδόμη. Μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Νεῖλου τοῦ γέου τοῦ καὶ Μ. ροβ. λήτου, τοῦ καταγομῆου ἐκ τῆς κωμοπόλεως τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Πελοποννήσου ἡ ἀσκήσαντος ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθω.

Στίχοι. Νεῖλος ἄρδει γάμοι γῆν Αἰγυπτίων,
ὁ δὲ μοναστὰς τοῦ Ἄθωτος ἄρδενει...
Ἀίτηεν ἐν ἡματ' ἐβδομάτῳ νειλῶνις αἰγλη.

Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ Ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Παραπλήσια, τὰ μύρα πάνσοφε, ἐκ τοῦ σοῦ σώματος ταῖς τῶν ναμάτων ροαῖς, ἐξέβλυσαν βέοντα, καὶ καταρδεύοντα, τοὺς κραιυγάζοντα, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀγαπήσας σε, δικαίως ὃν ἠγάπησας, Θεὸς ὁ δίκαιος, διὰ καλῶν ἀμοιβαῖς. ἐνθέοις ἡμείψατο, Νεῖλε μακάριε, ὡς βοήσαντα, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰῶν δακρῶν σου. τὰ ρεύματα δεξάμενος, ὁ παντεπόπτης Θεός, ροαῖς σαφῶς ὁ αὐτός, ὁμοίως ἀμοίβεται, χάριν δωροῦμενος, μύρων βλύσει, καὶ ἰαμάτων χάρισι θεραπεύειν τοὺς νοσοῦντας

Θεοτοκίον

Πλεήμονα. τεκοῦσα μόνῃ Κύριον, θεοχαρίτωτε, τῇ οὖν αὐτοῦ πανσθενεῖ, δυνάμει οἰκτείρησον, Ἁγνή πανάμωμε, τοὺς βοῶντας σοι, εὐλογημένος Δέσποινα, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Καταβασία τῆς ἑορτῆς. ᾠδὴ Η' Παῖδας εὐαγεῖς.

Ῥώμη θεϊκῇ τὰς παρατάξεις, δαιμόνων τὰς ὀλεθρίας ἐξηφάνισας, χάριν τε ἀπέληψας. παύειν ἀρρωστήματα. καὶ ἐκδιώκειν πνεύματα βοῶν ἀκάθαρτα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :

Βιώσας παμμάκαρ' θεαρέστως, δικαίοις σοφὲ τὸν δφειλόμενον ὕπνον νῦν κεκοίμηκας καὶ πρὸς ἀτελεύτητον μετεβιβάσθης

ὄσει βοῶν ἀπόλαυσιν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :

Ἰστάμενος ἄνω τοῦ σπηλαίου, ὡς ἐπὶ λυχνίας λύχνος ὄσει πᾶτων τὰ νοήματα πίστει κατεφώτιζες, ὑποδεικνύων ἀριστα Νεῖλε μακάριε, τὴν τρίβον τῆς ζωῆς, καὶ ἀνάγων τούτους θεῖψ' λόγῳ πρὸς ὕψος ἀπαθείας :

Ὁρμῶ γαλήνῳ νῦν προσωρμίσθης, τοῦ βίου πάντα τερπνὰ μισήσας πάνσοφε, εἶχες γὰρ ἰθύνοντα πάσας τὰς πορείας σου τὸν Κυβερνήτην Κύριον, Νεῖλε θεόσοφε, τὸν πνεύματι τὸ πᾶν διοικοῦντα, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :

Καταβασία τῆς ἑορτῆς. ᾠδὴ Θ'. Ἄπας γηγενής.

Ὁντως οὐρανός, ὕψει πολιτείας σου ὄφθης κατάστερρος, θαύματα πανόλβιε, ὡς ἄλλοις ἄστροις καταστραπτόμενος, τῆς σῆς πατρίδος ὄσει, καταλαμπρύνων ψυχὰς, τῶν τιμώντων, Νεῖλε τοὺς ἀγῶνας σου, καὶ τελούντων τὴν πάντιμον μνήμην σου.

Ἰδὴ τῷ Χριστῷ, ἐγγίζων τρανώτερον καὶ καθαρότερον, μέμνησο τῶν πίστευ σου, μνημονευόντων, Νεῖλε τρισόλβιε, ἁμαρτιῶν συγχώρησιν ἡμῖν δωρούμενος, νοσημάτων, πάντων ἀπολύτρωσιν, καὶ Θεοῦ βασιλείας οἰκειώσιν :

Σοῦ τὰ ἱερὰ καὶ τίμια λείψανα, ἐν θήκαις κείμενα, θάπτει τὰ νοσήματα καὶ φλέγει στίφη δαιμόνων πάντοτε, Νεῖλε θεομακάριστε τῇ θεῖᾳ χάριτι, ἀναβλύζει πᾶσι τὰ ἰάματα, τοῖς πιστῶς σε αἰε μακαρίζουσιν :

Θεοτοκίον.

Ἄφες μοι βοῶν, Θεὸν ἠκυήσασα, ἁμαρτιῶν τὴν πληθύν, νέκρωσον τὸ φρόνημα τὸ τῆς σαρκὸς μου σύμου τὸ καύχημα, ἰσχύς τε καὶ κρατέωμα, οἰκτεῖρον σῶσον με, σωτηρία πάντων σὺ ὑπάρχουσα, θεοτόκε ἁγνή αἰε παρθένη.

Καταβασία ἑορτῆς. Ἐξαποστειλάριον.

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἰκ βρεφικῆς σὲ ἔλαβεν, ἡλικίας ὁ πλάστης, καὶ πνεύματος ἠξίωσε σκῆνωμα τοῦ Ἁγίου, ὅθεν φωστήρ ἀνεδείχθης, Νεῖλε τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐκ σκότους παραπτώσεων, ὀδηγῶν πρὸς τὸ φέγγος, τῶν τοῦ Θεοῦ, ἐνταλμάτων ὄσει καὶ προσάγων, Χριστῷ ὃν καθικέτευε, τοὺς τιμώντάς σε σῶσαι.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους. Πᾶσα πνοή.

Τῆς ἑορτῆς τρία, καὶ τοῦ Ἁγίου προσόμοια τρία, ἦχος πλάγιος δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Νεῖλε Κυγουρίας βλάστημα, Ἄθωνος ὄρους τερπνόν, καὶ ἡδύτατόν καύχημα, σήμερον ἐξέλαμψεν, ἡ σεβάσμιος μνήμη

σου καταφωτίξων πιστῶν συστήματα, καὶ θεραπεύουσα ἀρρωστήματα, τῶν προσκαλούντων σε καὶ προσπτυσσομένων σου τὴν Ἱεράν, εἰκόνα μακάριε, θαύματα βρύουσαν.

Θσιε Νεϊλε μακάριε, θεῖα δυνάμει ῥωσθεῖς, τῶν δαιμόνων τὴν ἔπαρσιν, σταθερῶς κατέβαλες, καὶ εἰς γῆν ἐταπεινώσας, δύναμιν ἔχων σε ἐνισχύουσαν καὶ δυναμοῦσαν Χριστὸν τὸν Κύριον, ὃν καθικέτευε, καὶ ἡμῖν δωρήσασθαι τοῖς εὐσεβῶς, μνήμην τὴν πανίερον, ἐπιτελοῦσι σου.

Νεϊλε θεόφρον πατὴρ ἡμῶν, διὰ τὴν ὄντως ζωὴν, τῆς παρούσης ἡλόγησας, καὶ τοῖς πόνοις ἔκδοτον, σοῦ τὸ σῶμα παρέδωκας, πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ ἀτελεύτητον, τρυφήν ἐνθῆως ἀποσκοπούμενος, ἧς καὶ ἐπέτυχες, σὺν ὁσίων τάγμασι διηνεκῶς θρόνῳ παριστάμενος, τοῦ παντοκράτορος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σήμερον συνεξέλαμψεν ἡμῖν, ἑορτὴ τετρασήμεντος, ἑαρινῆς χάριτος, ἐκ τεσσάρων συγκροτουμένης χαρίτων, τῆς γὰρ πρώτης ἡμῶν γεννήσεως καὶ τῆς μελλούσης ἀνακαινίσεως, εἰκῶν ἀληθῶς ἐστὶ τὸ ἔαρ, ἀπαρχὴ δὲ καὶ πρωτότυπος τῆς μελλούσης, ἢ τοῦ Σωτῆρος ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασις, τῆς ἐσομένης δὲ δόξης καὶ λαμπρότητος, ἢ ἐν οὐρανῷ σήμερον φανεῖσα τοῦ σταυροῦ λαμπρὰ σημαία, μεθ' ὧν ἐξεικονίζει ἢ ἐκ γῆς φανέρωσις, τῶν πανευόσμων λειψάνων τοῦ θεοῦ πατρὸς ἡμῶν Νεΐλου. Ταῦτα ἡμῖν τὰ καλὰ θεὸς συνεχλάμπει ἐν τῇ ἐβδόμῃ ταύτῃ τοῦ λαμπροτάτου τῶν μηνῶν Μαΐου ἡμέρᾳ. Δεῦτε οὖν ἀδελφοί, τῆς ἀλήκτου χαρᾶς ἐκείνης τὰ προοίμια φαιδρῶς εὐφρανθῶμεν ἡμῶν πατέρα, τοῦτον μιμησώμεθα, ἵνα καὶ σὺν αὐτῷ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπιτύχωμεν.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα. Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν λειτουργίαν οἱ μακαρισμοὶ τῆς ἑορτῆς φῶδ' γ', καὶ τοῦ Ἁγίου φῶδ' ζ'. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου ὡς καὶ Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

— ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ —

Νεῖλον τὸν πηγᾶσαντα ἀληθῶς,νάματα δακρῶν καὶ κερᾶσαντα γλυκασμόν, τὴν σεπτὴν Τριάδα, ἐξ ἧς ἀντεκεράσθη, τὰνάματα τῶν μύρων ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ηκες ὡς ἐξ ὄρους ἑαρινοῦ, ἡδύπνοα φέρων τῶν λειψάνων σου ὡς εἰπεῖν, ἀρώματα Νεΐλε, μυρίζων τοὺς τιμῶντας, τὴν μνήμην σου Ἀρχάδων, τὸ θεῖον βλάστημα.

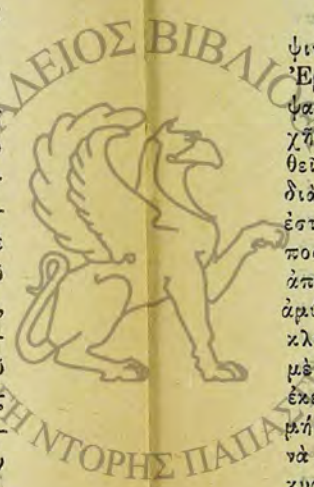
ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Νεΐλου τοῦ νέου τοῦ καὶ Μυροβλύτου, καταγομένου ἐκ τῆς κωμοπόλεως τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Πελοποννήσου καὶ ἀσκήσαντος ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθωνος.

Εὐλόγησον πάτερ !

Δὲν ἠδυνήθη ἡ ἀποστασία τοῦ ἀντάρτου ἐωσφόρου νὰ σμικρῶνῃ τὴν λάμψιν τῆς λατρευτικῆς προσκυνήσεως τοῦ Θεοῦ τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων. Ἐμνησικακήσεν ὁμως καὶ ἐφθόνηε τὴν ἀκατάπαυστον ὕμνολογίαν, ἔπου ἔψαλλον μὲ φῶθος καὶ σέβας εἰς τὸν θρόνον τὸν ὑψηλὸν τῆς θείας ὑπεροχῆς, αἱ λοιπαὶ Ἱεραρχαὶ τῶν Ἀσωμάτων δυνάμεων· αὐτοὶ λέγω οἱ πύρινοι θεοὶ λειτουργοί, μὲ ὄλον ἔπου εἶδον αὐτὸν τὸν ἀλαζόνα νὰ καταβυθισθῆ διὰ τὴν ἔπαρσιν του εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἐνδικῆς, νὰ ἀποστῆ εἰς τὴν ἐστῆριχθησαν μᾶλλον εἰς τὴν ἀνεύκαστον λατρείαν τοῦ ποιητοῦ. Ὁ δ' ἀποστάτης μὲ τὸ δυστυχῆς αὐτοῦ τάγμα ἔπου κατεδικάσθη μὲ στερεὰν ἀπόρασιν τοῦ Θεοῦ εἰς ποινήν βαρυτάτην ἦναψεν ἀπὸ φλογερὰν κακίαν, καὶ ἀρύθητον φθόνον· ὅθεν βλέπων εἰς τοὺς οὐρανοὺς μίαν παμφεστάτην ἐκκλησίαν, ἔπου συνεκροῖται ἀλήκτως πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ὕμνον, ὠπλίσθη μὲ περισσότερον φθόνον, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀντιπαλαίσῃ μὲ τοὺς αὐλοὺς ἐκείνους λειτουργοὺς, ὀπλίζεται κατὰ τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου, νὰ πολεμήσῃ καὶ ν' ἀφάνισῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος· καὶ μὲ ὄλον ὅτι δὲν ἐδυνήθη νὰ τὸ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὴν παρούσαν ζωὴν, ἔσχισεν ὁμως νὰ τὸ βλάψῃ εἰς τὸ κυριότερον μέρος, τῆς ἀθανασίας, ἀρ' οὐ τὸ ἐγύμνωσε μὲ τῆς ἀπάτης τὸν δόλον ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν χάριν τῆς οἰκειότητος ἔπου τὸ ἐπλοῦτησεν ὁ Δημιουργός, διὰ τὸ ὅποῖον ἐκινήθη εἰς ἀπειρον κακίαν καὶ φθόνον ὁ ἐωσφόρος, καὶ ἐβουλήθη νὰ σκοτίσῃ τὴν λάμψιν τῆς θείας δωρεᾶς ἔπου θεοθεν ἔλαθε· διότι ἐκ πονηροῦ συμπεράσματος γνωρίσας οὗτος ὁ ἀλθόριος δράκων πῶς ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς, ἐπὶ γῆς θέλει καταρτισθῆ μία παμπληθὴς ἐναρμονίου ἐκκλησίας συναξίς ὁσίων πατέρων, ν' ἀναπληρώσῃ τὸν τόπον τοῦ ἐκπεσόντος ἐκείνου τάγματος, ψιθυρίζει εἰς τὰ ὦτα τῆς ἀνθρωπίνης ἀθωότητος. τὴν ἀδύνατον θέωσιν, καὶ ἀπατᾷ τὸν ἀπλοῦστατον ἀνθρώπον, καὶ τὸν ἐγύμνωσεν ἀπὸ τὰ θεῖα προτερήματα, καὶ τὸν ἐδειξεν ἐν ταυτῷ θνητόν.

Μένει ὁμως ἀπρακτος ἡ τριαυτὴ ἀνταρτικὴ πανουργία. διότι τὸ ὑψηλὸν μυστήριον τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως ἀναγεννᾷ τὸν ἀνθρώπον μὲ τὸ λουτρόν τῆς παλιγγενεσίας, καὶ ἀναπλάττει μὲ τὴν τελεταρχικὴν δύναμιν τοῦ ζωαρχικοῦ πνεύματος, τὴν ἐφθαρμένην φύσιν τῶν βροτῶν· καὶ ὅταν ὁ

ἐνυπόστατος Θεός λόγος ἐκλινεν οὐρανοῦς, καὶ μὲ ἀρρητον συγκατάβασιν ἐνεδύθη τὴν πενιχρὰν βροτειον φύσιν, τότε ἐγνώρισεν τὰ ἄλλα ἐκεῖνα πνεύματα, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἔχει νὰ ὑψωθῆ ἐκ τοῦ πτώματος καὶ νὰ ἐλθῆ εἰς τὴν πρώτην καὶ πλέον κρείττονα δόξαν τῆς αἰδίου μακαριότητος. — Ὅθεν ἐν πρώτοις ἐξελέχθησαν οἱ θεοὶ Ἀπόστολοι οἱ διάκομοι τῆς ἐκκλησίας, ἐκ τῶν ὁποίων συνηθροίσθη ὁ πάντιμος χορὸς τῶν μαρτύρων, Ἱερρχῶν, Διδασκάλων, Πατέρων θείων τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὁ πάνσοφος χορὸς τῶν ῥαίων. Ἐκ τῶν ὁποίων ἐλαμψαν πρώτον ἐκεῖνοι οἱ ἀειλαμπεῖς λαμπτήρες τῶν ἡσυχαστῶν Ἀντώνιος, Παῦλος ὁ Θεβαΐος, Εὐθύμιος, Σάββας καὶ ἄλλοι. Εἶτα τὸ πλήθος τῶν μεγάλων Κοινοβιατῶν: Θεοδοσίος, Θεόδωρος ὁ Στουδίτης καὶ καθ' ἑξῆς. Μετὰ τὴν ἐρήμωσιν τῆς Παλαιστίνης Σιναίου καὶ Ραϊθού, Αἰγύπτου καὶ Θεβαΐδος ὑπὸ τῶν ἀσέβων, ἐπλήθυνε τὸ μοναχικὸν τάγμα εἰς τὸ ὅρος τοῦ Ἄθωνος ἀπὸ τῶν ἱερῶν Ἀθανάσιον τὸν δομητορὰ τῆς μεγίστης Λαύρας, εἰς τῆς ὁποίας τὰ ὅρια ἐλαμψαν καὶ οἱ ἐν ἐσχάτοις χρόνοις ἀναφανέντες θεοὶ πατέρες ἡμῶν καὶ ὅσιοι Μακάριος καὶ Νεῖλος ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ, ὁ σήμερον παρ' ἡμῶν εὐφημούμενος, τοὺς ὁποίους ἐβλάστησεν ἢ κατὰ τὴν Πελοπόννησον Κυνουρία (Τσακωνιά) καὶ ἡ κωσόλις ἢ καλουμένη («Ἅγιος Πέτρος») ἧτις διὰ τοὺς ἁγίους τούτους ἔγεινε πανταχοῦ ἐξάκουστος καὶ περιβόητος.

Γεννηθεὶς γοῦν ὁ θαυμασιος οὗτος Νεῖλος εἰς τὴν κωσόπολιν Ἁγίου Πέτρου τῆς Κυνουρίας ἢ ὁποία εἶναι ἀποικία τῶν Ἀθωνιτῶν ἢ βαρβαρωθείσης τῆς λέξεως ἀντὶ Ἀθωνίται τσακωνίται (Κυνοουριεῖς) νῦν ὀνομάζονται, ὅτι ὁ μέγας ἐν βασιλεῦσι Κωνσταντίνος (ὡς ἀδειται λόγος) μετακλήσεν ἐκ τοῦ Ἄθωνος ὄρους εἰς Πελοπόννησον, καὶ ἀφιέρωσε τὸν Ἄθωνα εἰς μοναστῶν καταγωγία ἱερά. Οἱ δὲ Κυνοουριεῖς (τσακωνίται) πάντες εἶναι εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἐκ τῶν ὁποίων κατήγετο ὁ ἅγιος οὗτος Νεῖλος τὸν ὁποῖον ἐλαβεν ἐκ νεότητος αὐτοῦ ὁ θεὸς του Μακάριος ἱερομόναχος καὶ ἐξεπαίδευσε τὰ ἱερά γραμματα καὶ τὰς ἀρετὰς του καὶ ἐλθόντες ὁμοῦ ἐκατοίκησαν εἰς τὸ ἐκεῖσε εὐρισκόμενον ἱερὸν μοναστήριον Μαλεβὴ καλούμενον, τιμώμενον ἐπ' ὄνοματι τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μοναστήριον ἡσύχασαν μερικὸν καιρὸν. Εἶτα διὰ προσκασίας του ὁ θεὸς τοῦ Ἁγίου Νεῖλου Μακάριος ἐπροσκάλεσε τὸν Ἀρχιερέα τοῦ τόπου, καὶ τὸν ἐχειροτόνησεν Ἱεροδιάκονον καὶ ἱερομόναχον ἐκεῖ εἰς τὸ μοναστήριον Μαλεβὴ.

Ποθοῦντες ὁμοῦ νὰ εὕρουν θειοτέραν ζωὴν ἀφῆκαν τὴν πατρίδα των καὶ φίλους καὶ συγγενεῖς καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἄθωνος. Καὶ περιελθόντες τὰ ἐν τῷ ὄρει ἱερά καταγωγία, ἤλθαν εἰς τὸ μέρος τοῦ σπηλαίου ὅπου ἀσκήτευεν ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Ἀθωνίτης, ὅτι καθὼς ἡ πατρις του Ἅγιος Πέτρος, ἐλέγετο οὕτω κατὰ θείαν οἰκονομίαν, καὶ εἰς τὰ ὅρια τοῦ Ἁγίου Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου ἐκατοίκησαν, ὡς μιμηταὶ καὶ κληρονόμοι τῆς ἐκεῖνου ὑψηλῆς ἀσκητικῆς πολιτείας τῆς ἱσαγγέλου. Ἦτον δὲ τότε παντέρημος ὁ τόπος καὶ ἀκατοίκητος, διότι ἡ Σκήτη Κουσοκαλιβία καλούμενη, ὑστερον ἔγινε κατὰ τὸ ἔτος «1740» ἄλλ' οὔτε τὰ κελιά τῆς Κερασιᾶς ἦσαν τότε πλὴν τῶν ἡσυχαστηρίων τοῦ Ἁγίου Συμεῶν μακρὰν ἀπέχοντα ἐν τοῦ ἄλλου. Τοῦτον τὸν τόπον ἰδόντες ἐχάρησαν καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν Λαύραν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ἡγῶρα-

σαν τὸν τόπον δι' ἐν φλωρίον. Καὶ ὅσους κόπους κατέβαλον νὰ καθαρῶσιν τὰς ὕλας καὶ ἀκάθαρτας φαίνονται εἰς τὴν Διαθήκην τοῦ Ἁγίου Μακαρίου καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τῆν ἐπωνυμίαν τοῦ Ἁγίου Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου καὶ ἀπὸ τῆν πατρίδα τῶν ῥαίων, τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ὅπου ἐκαλεῖτο ὀνομάσθη ὁ τόπος ἐκεῖνος Ἅγια Πέτρα καὶ ἐκτίσαν ἄνω τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Ἰπαπάντης, καὶ ἤξευροντες τὴν τέχνην τῆς ζωγραφικῆς τὸν ἐξωγράφισαν καὶ ἐστόλισαν μὲ ἱερά σκεῆθ καὶ ἄμφια καὶ βιβλία.

Ὁ δὲ θεὸς Νεῖλος καταρλεγόμενος ἐξῆτει τόπον ἐρημικώτερον, καὶ εὕρων ἐν σπήλαιον κατάκρηνον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, φοβερὸν εἰς τὴν θέαν διὰ τὸ κρηνωδες ἔκαμε παντοίας μηχανὰς καὶ κατέβη εἰς αὐτὸ ὁ ἀειμνηστος καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ μόνος Θεῷ προπευγόμενος καὶ καταγινόμενος εἰς θεωρίας καὶ ἄλλοις κανεῖς δὲν τὸν ἤξευρεν, εἰμὴ ἐκεῖνος ὅπου τὸν ὠδήγησε καὶ κατέβη πρὸς αὐτὸ καὶ ἐκεῖ ἔμεινεν ἕως τέλους ἀγνώριστος ἀγωνιζόμενος ὁ μακάριος, ὁποῖα δὲ δάκρυα ἔχυσε ποταμῶδόν, καὶ πόσους ἀγῶνας, ἀγρυπνίας, γονυκλισίας σάσεις, καὶ νηστείας ὑπέμεινε καὶ πόσας φαντασίας καὶ φροβερισμοὺς ἐδοκίμασεν ἀπὸ τοὺς δαίμονας ὅπου ἐπάσχον νὰ τὸν διώξουν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πόσας πάλιν ἀγγελικὰς ἐπτασίας καὶ παρηγορίας εἶδεν, ἀδύνατον εἶναι νὰ τὰς διηγήθῃ τις. Βλέπων λοιπὸν ὁ πανάγαθος Θεὸς τὴν καρδίαν του καὶ ὑπομονὴν ὅπου εἶχε, τὸν ἐδόξασε μὲ ἀγγελικὴν παράστασιν τῆς δόξης κοιμήσεώς του ἧτις ἔγεινε κατὰ τὸ — 1651 — ἔτος τὴν 12ην Νοεμβρίου ἀπὸ Χριστοῦ. Τὸ δὲ ἅγιόν του σῶμα ἐνετάφισθη πλησίον τοῦ σπηλαίου, τὸ ὁποῖον ἅγιόν του σῶμα ἀνέβλωσε μῆρον εὐώδες, καὶ ἔτρεχεν ἐκ τοῦ σπηλαίου κάτω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐξεδόθη ἡ σῆμη, καὶ ἤρχοντο τὰ πλοῖα καὶ ἐλάμβανον τὸ μῦρον ὡς ἀπὸ κρήνης ἀρῶμενοι, τὸ ὁποῖον ἰάτρους πᾶσαν ἀσθένειαν καὶ ὀνομάσθη ὁ τόπος αὐτὸς καραβοστάσιον ἐκεῖ δὲ ἐστάθη καὶ τὸ κερὰβιον ὅταν ἦλθεν ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Ἀθωνίτης καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πλεύσῃ ποσῶς ἕως ὅτου τὸν εὐγάλαν οἱ ναῦται ἐκεῖ καὶ ἀσκήτευσεν εἰς τὸ σπήλαιόν του ὡς διαγείται ἡ ἱστορία του.

Ὅθεν ὁ ἅγιος Νεῖλος ὀνομάσθη καὶ Μυροβλήτης, διὰ τὸ ἅγιον μῦρον ὅπου ἐβλυζε τὸ ἅγιόν του λείψανον ὡς ἀνωθεν εἶπομεν. Ὁ δὲ τάφος του ἔμεινεν ἐπὶ πολλοὺς χρόνους ἀγνοούμενος. Διότι μίαν φορὰν ἠθέλησαν δύο μοναχοὶ Κελλιῶται, νὰ ἐλθουν νὰ εὕρουν τὸ λείψανον τοῦ ὁσίου καὶ ἐλθόντες μὲ τσαπιά, ἤρχισαν νὰ σκάπουν τὸν τόπον, καὶ ἐξαίφνης ἔπεσαν ἀνωθεν τοῦ σπηλαίου μία πέτρα μεγάλη καὶ ἐσυντρίψε τοῦ ἐνὸς τὸν πόδα ἀπὸ τὰ σκέλη καὶ ἔπεσαν ὡσεὶ νεκροὶ ἀπὸ τοὺς πόρους ὀδυρόμενοι· ὁ δ' ἄλλος μὴ δυνάμενος νὰ τοῦ βοηθήσῃ, οὔτε νὰ τὸν ἐκβάλῃ ἀπὸ τὸν τρωμαρὸν ἐκείνον τόπον, ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ μούλαριον καὶ νὰ ἔλθῃ μὲ ἄλλον ἀδελφὸν νὰ τὸν σπασῶσιν καὶ ἔμεινε μόνος ἐκεῖνος ὁ ἀδελφὸς βοῶν καὶ μουνγίζων, καὶ ἰδοὺ τῷ ἐράνῃ ὁ ἅγιος Νεῖλος εἰς σῆμα μοναχοῦ καὶ τὸν ἠρώτα τί ἔγει; καὶ τί ἐξῆτει ἐκεῖ; καὶ τί τοῦ ἐσυνέβη; καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἐξηγήθη τὸ ἔργον ὅπου ἤρχισαν καὶ τὴν πληγὴν. Λέγει του ὁ Ἅγιος. Καὶ πῶς ἐτόλμησες πτωχὲ χριστὲ τὴν βουλὴν τοῦ ἁγίου νὰ ἐπιχειρησθῆς τοιοῦτον ἔργον κυνδυνῶδες; πλὴν ἰδοὺ ὅπου ὁ Ἅγιος σὲ θεραπεύει, καὶ πρόσχε εἰς τὸ ἐξῆς χωρὶς τὸ θεῖον θέλημα νὰ μὴ ἀποτολμᾷς εἰς ἔργον ὑπὲρ τὴν δυνάμειν σου καὶ μὲ τὸν λόγον ἤγγισε τὸ συντρίβεν τοῦ

ἀδελφοῦ σκέλος, καὶ παρευθὺς ἔγεινεν ὑγιῆς ὁ ἀδελφός, καὶ ὁ Ἅγιος ἔγει-
νεν ἀφαντος· καὶ χάρις πλησθεὶς ὁ ἀδελφός ἐκίνησε πρὸς τὸ Κελλίον του
καὶ καθ' ὁδὸν ἀπήντησε τὸν συνκαδελφόν του ὅπου ἤρχετο μὲ μουλάριον νὰ
τὸν σικώσῃ, καὶ ὡς τὸν εἶδεν ὑγιῆ, ἔμενεν ἐκστατικός καὶ ἐδόξασαν τὸν
Θεὸν ἀμφοτέρω, καὶ τὸν Ἅγιον μεγάλως νύχαρίστησαν. Ἐκτοτε λοιπὸν
δὲν ἐτόλμησεν ἄλλος τις ν' ἀναζητήσῃ τὸ λείψανον τοῦ Ἁγίου (Νεῖλου).

Κατὰ δὲ τὸ ἔτος — 1815. — Κάποιος μοναχὸς Αἰχμάλωτος μετονο-
μασθεὶς, ὁ ὁποῖος ἔπασχεν ἀπὸ δαιμόνιον χαλεπὸν καὶ σπᾶσιμον εἰς τὰ δι-
δυμα, τὸν ὁποῖον ἰάτρειυσεν ὁ Ἅγιος Νεῖλος, καὶ πολλὰς ὀπτασίας ἔδει-
ξεν εἰς αὐτόν, καὶ τοῦ προεῖπεν εἰς πόσους κινδύνους ἔχει νὰ ὑποπέσῃ τὸ
ἅγιον ὄρος, καὶ τὴν ἐπανόστασιν ὅπου ἔγεινε καὶ τὴν ἐφοδὸν τῶν Ἀγαρη-
νῶν, καὶ ἄλλα πολλὰ προεφήτευσε τὰ ὁποῖα σῶζονται γεγραμμένα εἰς βί-
βλιον ὀλόκληρον. Εἰς τὰς πολλὰς λέγω ταύτας νοουθεσίας ὅπου τοῦ εἶπε
τὸν ἐπρόσταξε νὰ διορθώσῃ τὴν ὁδὸν τοῦ σπηλαίου, νὰ πηγαίνουν οἱ ἀδελ-
φοὶ νὰ προσκυνῶσιν εἰς ψυχικὴν των ὠφέλειαν, καὶ νὰ λειτουργῆται ἡ ἐκ-
κλησία τοῦ Ἁγίου ὅπου ἔκτισε μόνος του ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον

Ἀκούσαντες λοιπὸν οἱ πατέρες συνέδραμον, καὶ καθαρίσαντες τὸν τόπον
ἠβέλησαν νὰ κτίσουν καὶ νέαν ἐκκλησίαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου, καὶ
σκάπτοντες τὰ θεμέλια εὐρέθη ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου. καὶ τὰ πάνσευμα λεί-
ψανα αὐτοῦ εὐοδία ἄμετρον ἐκπνέοντα, ἐν ἔτει — 1815 Ματοῦ ἐξδόμη, κατὰ
τὴν ὁποίαν καὶ ἑορτάζεται ἡ μνήμη του. Χαρᾶς λοιπὸν ἄπειρον πληροθύντες
καὶ εἰδοποιήσαντες εἰς τὴν Λαύραν. ἦλθον οἱ πατέρες μὲ λαμπάδας καὶ
θυμιάματα καὶ μετεκόμισαν τὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου εἰς τὴν Λαύραν ἀφή-
σαντες τὴν σιαγόνα μόνον εἰς τὸ Κελλίον πρὸς ἁγιασμόν τῶν προσερχομέ-
νων. Πολλὰ δὲ θαύματα ἔγειναν τότε εἰς πολλοὺς, κατὰ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν
ἱερῶν του λειψάνων καὶ εἰς πολλοὺς ὅπου ἔλαβον μέρος ἐξ αὐτῶν, ἰάσεις
διαφόρων ἀσθενειῶν ἐτελέσθησαν.

Τὸν δὲ τάφον τοῦ ἁγίου ἐκαλλώπισαν ὅπισθεν τοῦ ἁγίου βήματος κα-
θὼς φαίνεται τὴν σήμερον.

Ἴδου λοιπὸν καὶ εἰς τὰς ἐσχάτας ἡμέρας, μολοντί ἡ Αἰχμάλωτος Ἀ-
νατολικὴ Ἐκκλησία εὐρισκομένη εἰς πολλὰς ἀνωμαλίας, θριαμβεύει κατὰ
τῶν δυσμενῶν δαιμόνων, καὶ μὲ νέων ἁγίων νικητικὰ καὶ λαμπρὰ τρόπαια
ἐγκαυχᾶται καὶ ἐξαπλοῖ ἄνωθεν ἡ τρισήλιος θεαρχία τὰς χρυσαυγιζούσας
ἀκτῖνας τῶν οὐρανίων χαρίτων τῆς, διὰ μέσου τῶν νεφανῶν ἁγίων εἰς ὅ-
λα τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα. Ἴδου καὶ οὐρανὸς ἀντίβω καὶ ἀνακηρύττει
εἰς ὅλα τὰ ἔθνη τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν ὀρθοδόξου πίστεως τὴν πολυφω-
τον χάριν καὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου εἰλικρινεστάτην ἀλήθειαν.

Ἴδου καὶ νῦν ἀποφράττονται τῶν αἰρετικῶν τὰ ἀπύλωτα στόματα, οἵ-
τινες ἀλογίστως λέγουσιν ὅτι ἀπωλέσαντες τὸ βασιλεῖον συναπωλέσαμεν
ἅμα καὶ τὴν τῶν ἱερῶν ἀνδρῶν θαυματουργίαν καὶ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ.
Ἴδου ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ πλουσίως ἐκχεῖται εἰς τοὺς ἀξίους τῆς Θεϊκῆς
ἀγαθότητος, καὶ διαλαμβάνει ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία μὲ νέων μαρτύρων καὶ ὁ-
σίων μυροβλύτων ἀγιότητα καὶ μὲ ἔνδοξα καὶ ὑπερφῶ καταρθώματα.

Διότι «ἔως τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος οὐκ ἐκλείψουσι γενναῖοι στρατιῶται
τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», ἀλλ' ἐν ἐκάστη γενεᾷ καὶ γενεᾷ τῶν πιστῶν ὀρθοδόξων,

θέλει ἔχει τοὺς ἐξ αὐτῆς ἱεροπρεπῶς καὶ θεοειδῶς διαλάμποντας καὶ ὡς
πολυφώτους φωστῆρας πάντα τὸν κόσμον καταυγάζοντας· καὶ ὅτι ἀληθὲς ἐστὶ
τὸ λεγόμενον, ἐπιβεβαιούσι μὲν καὶ ἄλλοι ἅγιοι, ἐπὶ τῆς τῶν Ἀγαρηνῶν
αἰχμαλωσίας μαρτυρικῶς καὶ ἀσκητικῶς τῶν ἀοράτων δαιμόνων καὶ ὠμοτά-
των τυράνων τὰς πονηρὰς φάλαγγας ἐκπομπεύσαντες, καὶ κατὰ κράτος τὴν
σάρκα καὶ τὸν κοσμοκράτορα ἀηττήτω δυνάμει τοῦ ἐσταυρωμένου κατα-
τροπώσαντες, καὶ μὲ βραβεῖα νίκης καὶ γέροα καὶ ὑπερφυακὰς θεοσημείας
τῆς ἀγιότητος καὶ ζῶντες καὶ μετὰ θάνατον διαπρέψαντες καὶ εἰς αἰῶνα
τὸν ἅπαντα διπρέψουσι Θεοῦ ἐλέει καὶ χάριτι. Ἐπιβεβαιοὶ δὲ τοῦτο αὐ-
τὸ πρὸς τοῦτοις.

Καὶ ὁ σήμερον παρ' ἡμῶν ἑορταζόμενος πανόσιος καὶ θαυματουργὸς μυ-
ροβλήτης Νεῖλος, ὁ τῆς Κυνουριῶν ἐπαρχίας, κομοπόλεως Ἁγίου Πέ-
τρου βλάστημα, γέννημα καὶ θεμέμα καὶ καύχημα καὶ πάντων τῶν ἀ-
πανταχοῦ ὀρθοδόξων παιδρῶν ἀγαλλίαμα, καὶ λαμπρὸν ἐγγαλλώπισμα τοῦ
ὁποῖου ἂν θελήσωμεν νὰ περιγράψωμεν τὰ κατορθώματα καὶ νὰ διηγηθῶ-
μεν τὰ ὅσα θαυμάσια ἐκτελεῖ καταλείψῃ ἡμᾶς ὁ χρόνος διηγουμένους.

Ὅθεν ὅλα αὐτὰ σιωπῶντες, ὡς πολλὰ τε καὶ ἀναριθμητα, φθάνουσι τὰ
ὅσα ἐγράψαμεν ἐν συντόμῳ νὰ πληροφρήσουν τῶν πιστῶν τὰς καρδίας·
ὅτι ὁ ἄπιστος καὶ Θεὸν ἐὰν ἴδῃ θαυματουργοῦντα ὡς οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Κύ-
ριον, οὐ μὴ πιστεύσῃ ὡς τετυφλωμένος τὸν νοῦν ἐκ τοῦ σκοτεινομόρφου
σπανᾶ, διὰ τὴν εἰς τὰ πάθη τῆς ρθειρομένης σαρκὸς ὑποδούλωσιν καὶ
τότε μόνον θέλει γνωρίσῃ τὴν ἀσέβειαν καὶ πλάνην του, ὅτε θὰ συγκατα-
κριθῇ μετὰ τοῦ ἀπατήσαντος αὐτόν κατακαϊόμενος εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ τῆς
αἰωνίου κολάσεως· πλὴν ἀνωφελῶς καὶ ἀνόητα.

Μὲ ποίους λοιπὸν ἐπαίνους σήμερον Ἀγιώτατε Νεῖλε θέλομεν καταστέ-
ψῃ τὴν ἱερωτάτην σου κορυφήν, καὶ ἂν θέλομεν ἔχει γλώσσας καὶ δέκα
ῥητορικὰ στόματα; μὲ ποίους δ' ἐγκωμιστικῶς λόγους θέλομεν ὑμολο-
γήσῃ τὴν ὑπεράνθρωπον καὶ ἰσάγγελον πολιτείαν σου; τὴν ὁποίαν μὲ πο-
λυχρονίους ἀσκητικούς ἀγῶνας καὶ κόπους κατώρθωσας; ὧ σὺ εἶσαι
κατὰ ἀλήθειαν ἡ παντοτινὴ στήλη τῆς ταπεινοφροσύνης, τὸ θεμέλιον τῆς
μοναδικῆς πολιτείας, ἡ ἀρραγὴς πέτρα τῆς ὑπομονῆς, καὶ τῆς καρτερίας
ἡ δόξα τῆς ἐκκλησίας, τῶν θλιβομένων ἡ παραμυθία, τῶν ἀμαρτωλῶν
εἰς μετάνοιαν ὀδηγία, τῆς Πελοποννήσου ἡ σωτήρια, Ἁγίου Πέτρου τῆς
πατρίδος σου ἡ προστασία, καὶ παντὸς τοῦ κόσμου ὁ ἀκοίμητος προσευχῆς.

Σὺ εἶσαι κατὰ ἀλήθειαν τὸ θησαυροφυλάκιον τῶν πνευματικῶν χαρισμά-
των, ἡ ἀκένωτος πηγὴ τῶν θαυμάτων, ἡ ἀένναος κρήνη τῶν ἱαμάτων, ὁ ἀο-
κνος ἐκπληρωτὴς πάντων τῶν εὐαγγελικῶν ἐνταλμάτων, ὁ ἐνθερμος μιμη-
τὴς τῶν τοῦ Χριστοῦ παθμάτων, ὁ διαπύσιος κηρὺς τῶν οὐρανίων δογμά-
των, ὁ πεπληρωμένος πάντων τῶν ὑπερφυῶν τοῦ Πνεύματος χαρισμάτων, ὁ
συγκληρονόμος τῶν ὑπερφύτων διαθημάτων, ὁ πάντοθεν περιλαμβόμενος
μὲ τὰς γλυκείας ἐκείνας ἀκτῖνας τῶν Θεῶν ἀπαυγασμάτων, τῶν ἀπαντα-
χοῦ ὀρθοδόξων χριστιανῶν τὸ περιτείχισμα, τοῦ ὄρους Ἄθωνος τὸ κλέος,
τῶν πονηρῶν δαιμόνιων τὸ φυγάδευμα, τῶν θεῶν μυστηρίων τὸ ἀποθη-
σαύρισμα, καὶ τῶν δυστυχούντων τὸ εὐτύχημα.

Ἄλλὰ σοῦ δεόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν πάτερ ἡμῶν ἀγιώτατε Νεῖλε,

σπλαγγίσθητι ἐφ' ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς καὶ ἀναξίοις δούλοις σου, καὶ κατὰπεμψον ἐφ' ἡμᾶς τοὺς εὐλαβῶς τιμῶντας σε, τὰ ἐλέη τοῦ Κυρίου τὰ πλοῦσια, καὶ τὴν ἐξ ὕψους χάριν καὶ δύναμιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος μὲ τὰς πρὸς Θεὸν ἀγίας καὶ εὐπροσδεκτοῦς προσθεσίας σου, ἵνα δυνηθῶμεν νὰ νικῶμεν καὶ ἡμεῖς τὴν σάρκα, τὸν κόσμον καὶ τὸν πονηρὸν κοσμοκράτορα καὶ καθαρθέντες ἀπὸ τῶν πάντων νὰ λάβωμεν φωτισμὸν τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν μας αἰσθήσεων, ὥστε ὁ νοῦς μας νὰ μὴ ἐννοῇ ἄλλο εἰμὴ μόνον τὸν Πλάστην μας Κύριον, ἢ διανοῖά μας νὰ μὴ διανοῖται ἄλλο παρὰ μόνον τὰ οὐράνια ἀγαθὰ, ἢ δόξα μας νὰ μὴ δοξάζῃ ἄλλο παρὰ μόνον τὰ κάλλη τοῦ Παραδείσου καὶ τῶν ἁγίων τοὺς ἄθλους καὶ τὰ παλαιίσματα, ἢ φαντασία μας νὰ μὴ φαντάζηται ἄλλο παρὰ μόνον τὴν ὑπέροχον δόξαν τῆς μαελλούσης μακαριότητος, ἢ αἰσθησίς μας νὰ μὴ αἰσθάνηται ἄλλου εἰμὴ μόνον ἐκεῖνου ὅπου εἶναι τὸ ὄρεκτόν τὸ ἀκρότατον, οἱ ὀφθαλμοὶ μας νὰ μὴ θεωρῶσιν ἄλλο παρὰ μόνον τὴν καλλονὴν καὶ εὐπρέπειαν τῶν ὀρνευμένων κτισμάτων, καὶ διὰ μέσου αὐτῶν τὸν τὰ πάντα δημιουργήσαντα, ἢ ἀκοή μας νὰ μὴ ἀκούῃ ἄλλο εἰμὴ μόνον τὰ εὐαγγελικὰ λόγια καὶ θεῖα διδάγματα, ἢ ὁσφρησίς μας νὰ μὴ ὁσφραίνηται ἄλλου εἰμὴ μόνον τῆς ἐκ τῶν προσευχῶν καὶ δοξολογιῶν πνευματικῆς εὐωδίας καὶ χάριτος, ἢ γεύσις μας νὰ μὴ γεύηται μεθ' ἡδονῆς καὶ ὀρέξεως ἄλλου εἰμὴ μόνον τῶν ἀχραντῶν μυστηρίων τῆς τεθεωμένης σαρκὸς τοῦ Κυρίου μας, ἢ ἀσὴ τῶν χειρῶν μας νὰ μὴ ἀπτήται ἄλλων εἰμὴ μόνον ἐκεῖνων ὅσα πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου ἀποβλέπουσι καὶ πρὸς τὴν τοῦ πλησίον οἰκοδομήν καὶ ὠφέλειαν, καὶ μὲ τὰς πέντε τοῦ Θεοῦ χάριτας συνεινόμενοι ἐν μὲν τῷ παρόντι βίῳ νὰ διάγωμεν μετὰ σώματος ὡς ἀσώματοι, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι αἰῶνι νὰ συναυλοῦμεθα μετὰ σοῦ εἰς τὸν χορὸν τῶν ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων καὶ κατοπιριζόμενοι ἐκεῖνοι τὸ ἄμνητον κάλλος τῆς Ἁγίας Τριάδος νὰ συνυμολογῶμεν καὶ νὰ συνδοξάζωμεν πατέρα καὶ υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν Βασιλείαν καὶ κυριότητα. ἢ πρέπει πάσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς ἀπεράντους μακαρίωνας. Ἀμήν.

Ἰδοὺ λοιπὸν εὐλογημένοι χριστιανοὶ συμπατριῶται μου, ἔχετε Θεῶ ἐλέει τὸν πόθον πληρούμενον καὶ τὸν συμπατριώτην καὶ ποσάτην σας Ἅγιον Νεῖλον τὸν Μυροβλήτην εὐσημούμενον, κατὰ χρέος οὖν ἀπαραίτητον νὰ τὸν ἐορτάζητε καὶ νὰ τὸν πανηγυρίζητε διὰ νὰ τὸν ἔχητε βοηθὸν καὶ ἀντιλήπτορα ἐν παντί καὶ πρόσβυον θερμότατον πρὸς Κύριον εἰς καύχημα τῆς πατρίδος σας καὶ ἔπαινον.

Γένοιτο Γένοιτο.
Ἀμήν.

Καὶ νὰ ἐορτάζητε κατὰ χρέος σας ἀπαραίτητον τὴν ἁγίαν μνήμην τοῦ διὰ βοήθειάν σας, τῆ ἐβδόμῃ τοῦ Μαΐου μηνός, καθ' ἣν, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, εὐρέθησαν τὰ ἄγια αὐτοῦ λείψανα.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΙΛΟΥ
ΚΑΙ ΤΩ ΘΕῶ ΔΟΞΑ

ΟΠΤΑΣΙΑ ΦΟΒΕΡΑ ΚΑΙ ΕΞΙΣΙΟΣ
μιας γυναικὸς Σοφιανῆς καλουμένης, τῆς μετονομα-
σθείσης Σωφρονίας Μοναχῆς,

βίαν ψυχοφελὴς τοῖς ἀναγινώσκουσιν.

— Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί δεῦτε ἀκούσατε καὶ διηγήσομαι ὑμῖν φοβερά καὶ ἐξαισία πράγματα, τὰ ὅποια ἐφανέρωσεν ὁ Θεὸς ἐν ταῦταις ταῖς ὑστεριναῖς ἡμέραις, καὶ ἀκούσατε ἐξ ἀρχῆς τὴν ὑπόθεσιν.

Μία χώρα καίτοι πλησίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ἄβυθος λεγομένη, ἀπὸ αὐτὴν ἦτο χριστιανὴς τις εὐλαβῆς καὶ ὀρθόδοξος, Χρῆστος λεγόμενος, ὁ ὅποιος εἶχε καὶ γυναῖκα ἐνάρετον καὶ θεοφιλετή, θυγατέρα ἱερέως τινος. Καὶ ἦτο φύσεως δεξιᾶς καὶ ἐσπούδας καὶ ἐμαθε παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς τὰ ἱερά γραμματα καὶ εἰργάζετο τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ προθύμως, καὶ ὁ μὲν ἱερεὺς καὶ πατὴρ αὐτῆς, ἄφ' οὗ ἔγεινε νομίμου ἡλικίας τὴν ὑπάνδρευσε μὴ θέλουσαν, μετὰ τοῦ ῥηθέντος Χριστοῦ. Μετὰ ταῦτα ἐγέννησεν ὁ πατὴρ αὐτῆς καὶ ἄλλην θυγατέρα καὶ ὑπάνδρευσε καὶ αὐτὴν καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον ἐτελεύτησεν ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀφίσταντες, τὰ χωράρια καὶ τὸ σπήτιον, τῆς θυγατρὸς αὐτῶν Σοφιανῆς. Ἀπὸ τὰ ὅποια ἄλλα εὐρισκᾶται εἰς ἐλεημοσύνην καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας καλὰς ἐργασίας. Τὸ δὲ σπήτι ἐχρῆσεν εἰς ὑμνωδῖαν Θεοῦ ποιήσασα αὐτὰ καθ' ἑαυτῆς τῶν τριῶν ἱεραρχῶν συνάξασα λοιπὸν μερικά χρήματα πρὸς ἀνάγκην τῆς ζωῆς αὐτῶν ἦλθε μετὰ τοῦ υἱοῦ, αὐτῆς μῆσα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς τὸ Τοπκαππὲ εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ κατοίκησαν εἰς ἓνα σπήτιον μὲ ἐνοίκιον. Τὸ λοιπὸν ἡ Σοφιανὴ αὐτὴ συνέβη καὶ ἠσθένησε βαρέως μείνισα εἴκοσι νυχθήμερα εἰς τὴν κλίνην ὅπου δὲν ἐσήκωσε κεφαλί ἀπὸ τὴν στρώσιν καὶ κτάνησαν τὰ μέλη τῆς ὅλα καὶ σχεδὸν ἐπλησίασεν εἰς τὸν θάνατον. Εἰς τὰς τρεῖς, λοιπὸν, τοῦ Αὐγούστου πρὸς τὴν ἐσπέραν βασιλευόντος τοῦ ἡλίου ἐζήτησε νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ καθίσῃ νὰ παρηγορηθῇ, καὶ μόλις ἐκάθισε καὶ συνωμιλοῦσεν ἀπλώσασα εὐθὺς τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ λιποθυμήσασα ἀπέπνει, καὶ ὡς δῆθεν ἀπέθανε, αἱ δὲ παριστάμεναι γυναῖκες βλέπουσαι τοιαυτοτρόπως τὸ αἰσινίδιον τοῦ θανάτου ἄρχισαν νὰ κλαίον ἀπαρηγόρητα κατὰ τὴν συνήθειαν. Οἱ δὲ γείτονες ἀκούσαντες τὰ κλαυθυσώματα συνέτρεχον καὶ ὁ οἶκος ἐγένετο, ὁ δὲ ταλαιπωρὸς ἄνδρας τῆς εἰγε διπλὸν τὸν πόνον ἀπαρηγόρητον, καὶ τὸ μὲν ἐφρόντιζε διὰ τὰ πρὸς τασὴν ἀνοδία, τὸ δὲ νὰ στείλῃ ταχυδρόμον νὰ φέρουν τὴν ἀδελφὴν τῆς, ὑπὸ τὸ χωρίον ὅπου εὐρίσκετο, ἀπογυμνώσαντες δὲ αὐτὴν διὰ νὰ πλύνου τὸ σῶμα τῆς, εἶδον μέρος ὑποκάτω τοῦ ἀριστεροῦ αὐτῆς μαπτοῦ καὶ ἀνάστανε καὶ τὸ αἶμα ἦτον ὀλίγον ζεστόν, καὶ ἡ θερμότης ἀνεβάδινεν εἰς τὸν λάρυγγα. Καὶ διὰ τοῦτο ἄφησαν αὐτὴν ἀσάβαντων ἕως οὗ νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς. Λοιπὸν τοῖα νυχθήμερα ἐπέρασεν ἔτσι μισα-

ποθαμμένα, εἰς δὲ τὰς ἐξ τοῦ Αὐγούστου τῆς Μεταμορφώσεως περὶ ὄρων δευτέρων τῆς ἡμέρας ἦλθε καὶ ἡ ἀδελφή τῆς ἀπὸ τὸ χωρίον, καὶ ὡς εἰσηλθεν εἰς τὸν οἶκον ἔπιασε τὸ λείψανον, καθὼς τὸ εἶδεν ἀσθενάωντων καὶ παρευθὺς τραβοῦσα τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς τῆς τὰ εὐχανε, τὰ δὲ στήθη καὶ τὴν κεφαλὴν μὲ ἀτακτα κτυπήματα ἐκτύπα ἀπὸ δὲ τὰς φωνάς πολλοὺς ἀνδρας καὶ γυναῖκας ἐσύναξεν εἰς τὸν οἶκον καὶ γεμίσασα τὰς παλάμας τῆς ἀπὸ ψυχρὸν νερὸν ἐράντισε τὸ πρόσωπον τῆς Σοριανῆς ἀπὸ δὲ τὸ βράντισμα τοῦ ψυχροῦ νεροῦ αἰσθανθεῖσα ἡ νεκρὰ ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς, μετὰ ταῦτα ἤκουσε ἡ Σοριανῆ, ὅτι εἶπεν ἡ ἀδελφή τῆς: "Αἰνα, δὲν ἀπέθανεν ἡ ἀδελφή μου καὶ εὐθὺς ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην καὶ ἐκάθισε καὶ ἀνοίξασα τὸ στόμα τῆς εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς «ὦ γυναῖ, γεμάτη ἀπὸ ἀνεπιστίας ἄμποτε μὴν ἤθελες ἔλθῃ ἐδῶ διότι περισσώτερην ζῆμιαν καὶ θάνατον μου ἐπροξένησες, παρὰ ζωὴν πρόσκαιρον διότι αἱ φωναὶ σου μὲ ἐξέβαλον, ἀπὸ τὸν φωτεινὸν ἐκείνον Παράδεισον καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν δόξαν τὴν ἀφραστον, σοῦ ἔπρεπε ἀθλία, ὅταν μὲ εἶδες νεκράν, νὰ χαίρῃσαι περισσώτερον καὶ νὰ εὐχαριστᾷς τὸν Θεὸν παρὰ τῶρα ὅπου μὲ βλέπῃς πῶς ἀνέζησα». Ταῦτα καὶ ἄλλα λεγούσης τῆς Σοριανῆς πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς. οἱ εὐρεθέντες ἐκεῖσε μεγάλως ἐθαύμασαν καὶ ἄροισαν νὰ τὴν παρακαλοῦν νὰ τοὺς διηγηθῇ τὰ ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσε μυστήρια τοῦ Παράδεισου ἡ δὲ Σοριανῆ εἶπε πρὸς αὐτοὺς, «Ἀφῆτε με ὀλίγον ἀδελφοὶ νὰ ἔλθω εἰς αἰσθησὶν καὶ νὰ ἐνθυμηθῶ ὅσα εἶδα καὶ ἤκουσα καὶ τότε θέλω σὰς τὰ διηγηθῶ, πλὴν πρέπει νὰ μοῦ φέρετε πνευματικὸν ἐνάρστον καὶ εἰς ἐκείνον νὰ τὰ ξεμυστηρευθῶ καὶ ἂν ἴσως κριθῇ εὐλογον ἀπὸ αὐτόν, θέλετε τὰ μάθη καὶ ἐσεῖς».

Καὶ λοιπὸν ἐπροσκαλέσθη ὁ ἔλλογιμώτατος ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς Κύριος Ἱερόθεος, τοῦπίκλιν Κουκουζέλης, ἀνὴρ Κύπριος καὶ προηγούμενος τοῦ μοναστηρίου Σταυρονικήτα ἐκ τοῦ ἁγιωνύμου ὄρους τοῦ Ἁθῶνος εὐλαβῆς καὶ θεοφοβούμενος καὶ διὰ πατριαρχικῆς προσταγῆς ἦλθε νὰ γράψῃ ὅσα ἀκούσῃ ἀλάθητα διὰ νὰ κηρυχθῶσιν ἔπειτα εἰς ὅλον τὸν λαόν, εἰς δόξαν καὶ φόβον τοῦ Θεοῦ.

Πορευθεὶς λοιπὸν ὁ πνευματικὸς εἰς τὸν οἶκον τῆς Σοριανῆς ἐκάθισε καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἐρωτᾷ περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς καὶ τί ἔπαθε καὶ τί εἶδεν εἰς τὴν ὄπτασίαν τῆς, τότε ἤρχισεν ἐκείνη μὲ δάκρυα νὰ διηγητῆται καὶ νὰ λέγῃ ταῦτα.

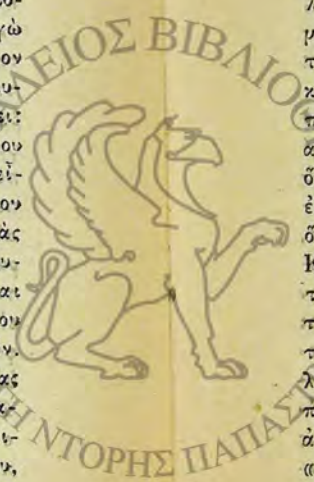
— «Ἐγὼ ἡ δούλη σου ἅγιε Πνευματικὲ καθὼς ἐζήτησα καὶ ἐσηκώθηκα νὰ καθίσω εἰς τὴν κλίνην μου καὶ ἐστηριζομένη ἀπὸ τὰς γυναῖκας αἱ ὁποῖαι μὲ ἐκράτουν, εἶχε δὲ ἡ καρδιά μου λιποθυμίαν καὶ μεγάλην φλόγα, καὶ εὐθὺς εἶδον εἰς σχῆμα εὐνοῦχου βασιλικοῦ ἕνα νεανίαν εὐπρόσωπον καὶ τὸ εἶδος τοῦ προσώπου του ἤστραπτεν ἀπὸ διαφόρους λάμπεις φωτὸς καὶ χάριτος καὶ τὸ σῶμά του ἦτο κατεστολισμένον μὲ ποικίλας ὕψεις καὶ εὐγάζεν ἀκτῖνας φωτὸς τὸ ἐσωθὲν του φέρεμα ἐρυθροπόρφυρον καὶ τὸ ἐξωθεν ἦτο σερασέρι λαμπρόν, ἔχον ἐπάνω του ὑφασμένα κρίνα καὶ ἄλλα λουλούδια καὶ ἐφαίνετο ὡσάν ἀστραπὴ φωτὸς, εἰς δὲ τὰς χεῖρας του ἐκράτη μαστραπὴν ἀπὸ χρυσοῦν καθαρὸν ὡσάν κερυμπάρι, γεμάτον ὕδωρ καθαρὸν, ψυχρότατον καὶ λέγει μοι «Σοριανῆ ἤξεύρω, ὅτι ἔχεις πολλὰν

δίψαν καὶ ἡ καρδιά σου φλόγαν ἀπὸ τὴν ἀσθενεῖαν καὶ ἂν ἴσως δυνηθῆς νὰ πῆς ἀπὸ τὸ ζωοπάρχορον τοῦτο ὕδωρ, ὅπερ κρατῶ θέλεις ὑγιάνη ψυχὴ τε σώματι, καὶ θὰ ἔχεις χαρὰν παντοτινήν». Καὶ ἐγὼ εὐθὺς ὡς ἤκουσα ἐσκίρτησεν ἡ ψυχὴ μου καὶ πλέον περὶ τοῦ κόμου τοῦτου δὲν ἐφρόντιζα ἀλλὰ ἐβλέπα πρὸς τὸ φαινόμενον. Καὶ ἐκείνος κἀνων σχῆμα νὰ μοῦ δώσῃ τὸν μαστραπὴν καὶ ἀπλώσασα ἐγὼ τὰς χεῖρας νὰ τὸν πάρω, δὲν ἤξεύρω πῶς ἤρπαγην ἀπὸ τὴν παρούσαν ζωὴν καὶ ἔλειπα τρία νυχθήμερα ἀπὸ τὸ σῶμα μου καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐπῆγε μαζὺ του καὶ ἀκολουθοῦσα αὐτόν μου ἐφαίνετο ὅτι ἀνεβαίναμεν ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανὸν ὅπου εἶχεν ὕψος πολὺ καὶ ἀμέτροτον, καὶ ἐπεράσαμεν ἐπὶ σφαιροειδεῖς κύκλους, τοὺς ὁποῖους λέγουσιν ὅτι εἶναι τὰ ἐπτὰ σκαλοῦνια τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἀνάμεσα τοῦ πεπηγμένου ἀέρος ἦτον ἀντάρα καὶ σκότος πολὺ καὶ ἀφ' οὗ ἀνεβήκαμεν ἐπάνω ἀπὸ αὐτὰ ἐβῆσαμεν εἰς τόπον φωτεινόν, πανευώδη καὶ πάντερον, εἰς τὸν ὅποιον ἐστέκοντο δύο πύλαι ὑψηλαὶ καὶ πανθαύμασαι. Καὶ ἡ μὲν μία ἦτο ἀπὸ χρυσοῦ καθαρὸν καὶ λίθους πολυτίμους καὶ μαργαρίτας, κατεσκευασμένη, ὅπου γλῶσσα ἀνθρώπου δὲν δύναται νὰ διηγηθῇ τὴν ωραιότητά τῆς, ἡ δὲ ἄλλη ἐξ ἀριστερῶν ὄσων ὁμοία εἰς τὸ ὕψος καὶ πλάτος τῆς πρώτης ἡ θεία τῆς ἦτον ἀπὸ γάλακμα καὶ σῖδηρα καὶ κάρβουνα φλογερὰ κατεσκευασμένη καὶ γύρωθεν τούτων ἐστέκοντο πλῆθος γιγάντων καὶ φρικωδεστάτων ἀρματομένων φυλακτόντων τὰς πύλας ἀσφαλῶς ἐγὼ δὲ ἀπὸ τὸν πολὺν μου φόβον ἔκεινα ἀφῶνος, καὶ λέγει μοι ὁ ἐδηγός μου «βλέπεις ὦ γυναῖ αὐτὰς τὰς πύλας; αὐταὶ εἶναι ὅπου ἀκούεις ἀπὸ τὴν Γραφήν αἱ πύλαι τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἡ μὲν χρυσοῦ, εἶναι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἡ δὲ σιδηρὰ εἶναι τῆς κολάσεως τῶν ἀμαρτωλῶν. Καὶ λοιπὸν ἀφῆσαντες ἀπὸ τὸ νὰ βλέπωμεν τὰς πύλας ἐκεῖνας, ἀνεβήκαμεν ὑψηλότερα, εἰς τόπον πλέον φωτεινόν, εἰς τὸν ὅποιον ἐστέκοντο πλήθη ἄπειρα λευκοφόρων ἀνδρῶν τῶν ὁποίων ἡ εἰσάσις δὲν ἦτον ὅλων ὁμοία, ἀλλὰ ἄλλων ἦσαν ὑψηλότερα ὅπου μόνον ἤκούοντο ψαλμωδία καὶ ᾠδα μυροπληθῆ καὶ ἄλλοι ἦσαν κατώτερα καὶ ἄλλοι ἐλόγουρα ἐκεῖ ὅπου ἤμην καὶ ἐγὼ καὶ ἐστεκα βλέπουσα. Καὶ ὁ ἐδηγός μου μὲ ἐστήσεν ἀνάμεσα τῶν ἀγγέλων καὶ λέγει μοι «Σοριανῆ αὐτοῦ σκῦψον καὶ προσκύνησον». Καὶ παρευθὺς ἐγὼ ἐκλίνα τὰ γονατὰ μου καὶ ἐπροσκύνησα μὲ φόβον πολὺν ποῖον ὅμως ἐπροσκύνησα δὲν εἶδα, καὶ πάλιν μὲ ἐσήκωσεν ὁ Ἄγγελος (ἐδηγός μου) καὶ λέγει μοι «στάσου αὐτοῦ καὶ μάθε καλὰ τὰ τεράστια τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου καὶ εὐθὺς μὲ τὸν λόγον τοῦτον εἶδον θρόνον, πύρινον, λαμπρόν, βασιλικὸν καὶ κάτωθεν τοῦ θρόνου ἔστεκε χεῖρι ἀνθρώπου καὶ ἐβάστα ζυγαρῖαν χωρὶς νὰ κλίνῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Καὶ γύρωθεν τοῦ φοβεροῦ θρόνου ἐκείνου ἐστέκοντο ἄγγελοι ἀναρίθμητοι καὶ ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς ἀνεβαίνον καὶ ἄλλοι κατέβαινον ἀπὸ τὸν δρόμον ἐκείνον ὅπου ἦλθον καὶ ἐγὼ καὶ ἔφερον ψυχὰς ἀνθρώπων πολλῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν, καὶ ὡς τὰς ἔφερον ἔλεγον πρὸς αὐτούς: «προσκυνήσατε» καὶ εὐθὺς ἐπίπτον καὶ προσεκύνουν καθὼς καὶ ἐγὼ. Ἐμπροσθεν δὲ τοῦ φοβεροῦ θρόνου τοῦ δικαιοῦ καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ, ἐκάθητο ὑψηλὰ ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἐν μέσῳ τῶν φωτεινῶν νεφελῶν ἔχων ἐνδύμα γαλαζοπόρφυρον καὶ ἀπὸ τὴν φοβερὸν ὑψηλὴν λάμπιν, δὲν ἠδυνήθηκα νὰ ἰδῶ τὸ φοβερόν του πρόσωπον ἀπὸ

των ὤμων τῶν χειρῶν του καὶ ἀνωθεν. Οἱ δὲ ἄγγελοι οἱ ἐπάνωθεν ἰστάμενοι, ἐβαλλον ἀσιγήτους στόμασι καὶ ἔλεγον, τὸ ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου, οἱ δὲ δευτεροὶ χοροὶ ἐψάλλον « Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, Κύριος ὁ ὢν καὶ πρὸ ὧν καὶ φανείς ὡς ἄνθρωπος Θεὸς ἐλέησον τὸ πλάσμα σου ». Ἐκείνοι δὲ ὅπου ἦσαν μετ' ἡμᾶς οἱ μὲν ἔλεγον « Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία » καὶ ἄλλοι ἐψάλλον « Ἀλληλουϊα, Ἀλληλουϊα, Ἀλληλουϊα » καὶ ἄλλοι πάλιν ἔλεγον « Ἀμήν, Ἀμήν, Ἀμήν » καὶ οὐδέποτε ἐπαυεν ἡ δοξολογία τῶν.

Καὶ πρὸς μὲν τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ Δεσπότου, μού ἐφαίνετο ὅτι ἐστέκετο ἡ Παναγία Θεοτόκος εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν ὁ Τιμιος Πρόδρομος καθὼς τοὺς ἱστορίζουν οἱ ζωγράφοι, καὶ οἱ μὲν ἄγγελοι ὅταν ἐτελείωναν τὴν δοξολογίαν τῶν, κλίνοντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἐπροσκύνουν τὸν Κύριον. Καὶ ὁ Κύριος ἀνωθεν ὑψῶν τὰς ἀγκύρας του χειρᾶς πύλοει αὐτούς. Καὶ ἀπὸ μὲν τοὺς Δεσποτικούς δακτύλους αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἔβρεον λίθοι πολύτιμοι καὶ μαργαρίται ποταμῶδον καὶ ἤρχοντο κάτω εἰς τὴν γῆν. Ἐγὼ δὲ πάλιν βλέπουσα τὰ τοιαῦτα ἔφροττον καὶ ἀπὸ τὸν πολὺν φόβον ἔτρεμον ὡς καλάμι· καὶ ἤθελον νὰ ἐρωτήσω τὸν ὀδηγόν μου τί ἦτο τὸ φοβερὸν μυστήριον τοῦ Δεσπότη; καὶ αὐτὸς μού προεθάνει τὴν ἀπόκρισιν καὶ λέγει: « Βλέπεις, Σοφιανή, τὰ μαργαριτάρια καὶ τοὺς πολυτίμους λίθους, ὅπου βρέουσιν ἐν τῆς χειρὸς τοῦ Δεσπότη καὶ τρέχουσι τὸν κατήφορον; αὐτὰ εἶναι τὸ ἄφατον ἔλεος, καὶ ἡ εὐσπλαγχνία καὶ ἡ ἀνυπέροβλος ἀγάπη ὅπου ἔχει εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων τῶν χριστιανῶν καὶ διὰ τοῦτο πέμπει τὰς εὐλογίας του καὶ δωρεὰς εἰς τοὺς οἴκους τῶν ἀγαθῶν χριστιανῶν, τοὺς φυλάττοντας ἀπαρασάλευτα τὴν πίστιν πρὸς αὐτόν· καὶ ὅσοι ἐξομολογῶνται καθαρὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν καὶ ἀπέχουν ἀπὸ τὰ θελήματα τοῦ διαβόλου καὶ φυλάττουν τὰς ἐντολάς του τοὺς εὐλαγεί· καὶ τοὺς λυτρώνει ἀπὸ κακῶν. Καὶ οἱ ἐλεήμονες καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὸν πλησίον τῶν, τοιαύτας εὐλογίας ἀντιλαμβάνουσι, ζῶντες καὶ μετὰ θάνατον κληρονομοῦσι τὴν ἐνταῦθα διαγωγὴν καὶ μακαριότητα. Οἱ δὲ φλογισεῖς κίμβοι τῆς ἀριστερᾶς του χειρὸς, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μόνον θυμὸς καὶ ὀργὴ καὶ ἡ ἀγανάκτησις του, τὰ ὅποια πέμπει εἰς τοὺς οἴκους ἁμαρτωλῶν καὶ ἀδικούντων τοὺς πλησίον τῶν, διὰ τοῦτο καὶ τοὺς κατακαίει ψυχῇ τε καὶ σῶματι καὶ ἀφανίζει τὰ σπῆτια τῶν καὶ τοὺς ἐξολοθρεῖ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς· καὶ ὅχι μόνον ὅτι τοὺς ὑστερεῖ ἀπὸ ἐκείνου τὴν πρόσκαιρον ζωὴν, ἀλλὰ καὶ τοὺς παραπέμπει εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ νὰ κολάζονται αἰωνίως μετὰ τοὺς ἀκαθάρτους δαίμονας. — Κατὰ δὲ τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ θρόνου καὶ τῆς ζωγραφίης ὅπου προεῖπομεν, ἐφαίνετο χάσμα μέγα καὶ εὐγαινεν ἀπὸ ἐκεῖ ὀδὴν τοῦ βῶμα καὶ μετὰ τὴν βρωμῶδη καὶ θειαρῶδη αὐρανὸν τοῦ καπνοῦ, ἤκούετο βοῆ μεγάλη, καὶ ὄχλησις ἀνθρώπων ἀναριθμῶν καὶ βοαὶ ὅπου ἐφώναζον τὸ οὐαί! καὶ οἴμοι! τὸ ὅποσον χάσμα διένευε πρὸς τὸ ἀριστερὸν χεῖρ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ἀναπέμπον φλόγα πυρός· καὶ τὰς ψυχὰς ὅπου ἔφερον οἱ ἄγγελοι ἀπὸ τὴν γῆν, ἀφ' οὗ ἐπροσκύνουσαν, τότε τὰς ἔστειναν εἰς ἐξέτασιν καὶ παρευθὺς βίβλοι ἠνοιγόντο καὶ ἐρευνῶντο τὰ ὅσα ἐπραξάν εἴτε δικαίως εἴτε ἀδίκως ἐπολιτεύησαν· καὶ τὰς μὲν καλὰς πράξεις ἔθεταν εἰς τὴν δε-

ξιᾶν πλάστιγγα τῆς ζωγραφίης, τὰς δὲ κακάς εἰς τὴν ἄριστεράν· καὶ πολλοὺ ψυχῶν ἐφαίνοντο αἰ πράξεις παρησῖα καὶ χωρὶς ἐξέτασιν, διότι ἦσαν γεγραμμένα ἐπάνω εἰς τὰ ἐνδύματά των, πόσον αἰ καλωσύνας ὅσον καὶ αἰ κακοπραγίαι καὶ ὅσαι μὲν ψυχαὶ ἀπερασίζοντο δικαίαι ἀπὸ τὴν ζωγραφίαν καὶ ἀπὸ τὰ βιβλία, ἐνευεν ὁ Δεσπότης μετὰ τὴν ἀγίαν του δεξιάν καὶ τοὺς ἔπεινον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅπου ἦσαν αἱ θαυμασταὶ πύλαι καὶ τοὺς ἔσσεινον ἐμπροσθεν τῆς χρυσεῖς πύλης, ὅσαι δὲ πάλιν ἀπερασίζοντο ἁμαρτωλαί, ἐνευε μετὰ τὴν ἀριστεράν του χειρᾶς, καὶ εὐθὺς οἱ ἄγγελοι τὰς ἐρείπτον εἰς ἐκεῖνον τὸν κατήφορον· καὶ οἱ μὲν ἄγγελοι διὰ τὰς σεσωσμένους ψυχὰς ἔχαιρον καὶ ἠψοφροίνοντο, διὰ δὲ τὰς κολαζομένους ἐλυποῦντο καὶ ἐσκυθῶπαζον. Ἐβρεον δὲ καὶ μίαν ψυχὴν, ἡ ὅποια καθὼς ἐπροσκύνουσαν ἐστάθη εἰς ἐξέτασιν καὶ ἐπερίσευσαν αἱ ἁμαρτίαι της παρὰ αἰ δικαιοσύνην καὶ μέλλουσα νὰ νεύσῃ ἡ ἀριστερὰ χεῖρ νὰ ριθῆ εἰς τὸ χάσμα, αἰνεῖται ἡ Κυρία Θεοτόκος καὶ ὁ Τιμιος Πρόδρομος καὶ ἐμυστίτευσαν δι' αὐτὴν λέγοντες: « Οἱ οἰκτιρμοὶ Σου μακρόθυμο νικῶν τὴν ὀργὴν Σου, ἀν καὶ ἁμαρτωλὸς εἶναι ἡ ψυχὴ αὐτὴ, ὅπως ἐβόλαξεν τὴν εἰς Σὲ πίστιν βεβαίαν, διὰ τοῦτο δεόμεθά Σου συγχώρησάν αὐτήν. Ἐν ᾧ δὲ αὐτοὶ ἐμυστίτευσαν, ἦλθον καὶ οἱ ἄγγελοι φέροντες τὰς ἐλεημοσύνας καὶ λειτουργίας, κηρία, ἔλαιον, προσφοράς, κλύδα, ὅσα δίδουσαι συνήθως διὰ τοὺς νεκρούς· ἀνέβησαν καὶ αἱ προσευχαὶ τῶν ἱερέων, ὅπου ἐλειτούργουσαν διὰ τὴν ψυχὴν ἐκείνην καὶ ὅσαι ἀγαθῶν ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ συγγενεῖς της ἐτελέσθησαν δι' αὐτήν, ἐκεῖ παρεστάθησαν ὀλόγυρα τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ αἱ φωναὶ τῶν πτωχῶν, ὅπου ἔλαβον ἐλεημοσύνην· ἤκούσθησαν λέγουσαι (ὁ Θεὸς συγχώρησαι σου). Καὶ ἤκούσθη φωνὴ ἀπὸ τῶν Δεσπότην λέγουσα: « Ἴδου διὰ τὴν δεξιάν τῶν ἱερέων μου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου τῶν πτωχῶν, δίδω συγγνώμην αὐτῆς· καὶ μέλλουσα νὰ νεύσῃ ἡ δεξιὰ χεῖρ νὰ τὴν ὑπάγοι· οἱ ἄγγελοι μετὰ τοὺς δικαίους, ἐκεῖ ἀνέβησαν οἱ ὀδυρμοὶ καὶ φωναὶ, οἱ κλαυμοὶ, τὰ μυρολογήματα καὶ αἱ ἀγανακτήσεις τῶν γονεῶν της καὶ αἱ βλασφημίαι πρὸς τὸν Θεόν, ὅσα ἀπὸ τὴν λύπην τους ἀγνώσως λέγουσιν εἰς τοὺς ἀποθνήσκοντας, μετὰ τὰ ὅποια χαλοῦσι τὸ ἐν ἄβρονον τῆς πίστεως, τὸ: « Πρὸσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν » κλπ. καὶ ἀπελπίζουσι τὸν νεκρὸν ἀθετοῦντες τὴν ἀνάστασιν, καὶ λοιπὸν ὡς ἤκούσθησαν αὐτά, ὀργισθεὶς ὁ Κύριος μεγάλως, εἶπεν: « Ἐπειδὴ δὲν ἠρέκθησαν εἰς τὰς δεήσεις τῶν ἱερέων μου ὅπου ἡ ἐκκλησία παρέλαβεν, ἀλλὰ ἀντιμαχῶσι κατ' ἐμοῦ, ἀραπὲ αὐτὴν καὶ ἀπορρίψατε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον καὶ παρευθὺς οἱ ἄγγελοι ἐρείψαν αὐτὴν εἰς τὸ ἀχανές ἐκεῖνο βάραθρον τῆς κολάσεως καὶ ἐλυπῆθησαν μεγάλως οἱ ἄγγελοι. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐτόλμησα ἡ ἐγὼ ἡ ταλαίπωρος ἡ ἥρωτῆσα μυστικὰ τὸν ὀδηγόν μου λέγουσα: « διὰ τί κύριε μου λυποῦνται πόσον οἱ ἄγγελοι ὅταν ῥίπτεται ψυχὴ εἰς ἐκεῖνο τὸ βάραθρον; » καὶ ἀποκριθεὶς λέγει μοι: « Αὐτὸ τὸ χάσμα εἶναι ὅπου χωρίζει τοὺς δικαίους ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ βυθίζει ὅσους πέσουν εἰς τὸν ἀρεγγὴ τόπον τοῦ Ἄδου καὶ κολάζονται αἰωνίως· καὶ ἐάν ἐχωμεν ὅλοι οἱ ἄγγελοι γὰρὰν διὰ τοὺς σεσωσμένους, πολὺ περισσότερον θλιβόμεθα διὰ τοὺς κολαζομένους· καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐλάλει ὁ ἄγγελος αὐτά, εὐθὺς βλέπω σύγγυσιν πολλήν, καὶ ἦλθον ἄγγελοι φέροντες ψυχὴν μετὰ ψαλμωδίας καὶ θυμιάματα, μετὰ λυμπάδας

και φωτοχυσίας και την εσυντρόφειον με άπειρον λαμπαδοφορίαν και ηρε-
 το με πολλήν χαράν και παρησίαν, όσον όπου αι ψυχαι των δικαίων ηλ-
 θον εις άπάντησίν της· ή όποια εκείνη μακαρία ψυχή ειχε τό ένδυμά της
 λευκόν και καθαρόν ως τόν ήλιον και δέν ειχεν επάνω κανένα ρύπον ή σπ-
 μειον άμαρτίας καθώς ειχον αι λοιπαι ψυχαι, τό όποσον ένδυμα λογιάζω
 να είνκι ή στολή του άγιου βαπτίσματος ότι τό εφύλαξεν άμόλυντον και
 διά τουτο έλαμπεν· όμως δέν εγνώρισα από τί τάγμα ήτον. Ηλθε λοι-
 πόν και έπροσκύνησεν εις τό μέσον καθώς και αι λοιπαι ψυχαι και τότε
 άπαντες οι Άγγελοι μεγαλοφώνως εβόησαν λέγοντες : «Ευχαριστούμεν σοι
 Παντοκράτορ Δέσποτα ότι ειδομεν ψυχήν δικαίου καθαράν και άρρώπωντον
 από άμαρτίας»· και πάλιν ήκούσθη βροντώδης φωνή από τόν Δεσπότην λέ-
 γουσα : «Λάβετε αυτήν και αναπαύσατε μετά των άγιων». Τότε εδειξε
 και έμένα με την άγιάν του χειρα λέγων. «Πηγαίνετε και την Σοριανήν
 αυτήν να θεωρήση τας κατοικίας και μονάς των άγιων μου. Και έπειδή
 την αναζητούσιν εις τόν κόσμον, έπιστρέψατε εις τό σώμα την ψυχήν της,
 διά να σωθών και άλλοι με την άρετήν της. Και άνίσως αποκτήση πε-
 ρισσοτέρας άρετάς, θέλει άξιώθη, μετά τρεις χρόνους, άφ' ου ευδοκιμήση
 τελειώς, περισσοτέρας τιμής παρά τώρα». Και εύθύς με τόν λόγον με ήρ-
 πασεν ό Άγγελος και με έφερε κατόπιν από την δικαίαν εκείνην ψυχήν
 και ήλθομεν και ήνώθημεν με τας ψυχάς των λοιπών σεσωσμένων· έμποδος
 εις εκείνην την χρυσήν πύλην του Παραδείσου· και εύθύς θεωρώ και ιδού
 ή Κυρία Θεοτόκος κατά τό σχήμα όπου έστέκετο εκ δεξιών του Δεσπό-
 του με δόξαν άνέκφραστον και ειχε μαζί της κάποιον άνδρα ίεροπρεπή,
 καθώς ύπονω από τας άγιās εικόνας να ήτον ό Άπόστολος Πέτρος, ό ό-
 ποίος ειχε κλειδιά εις τας χειρας του και ήνοιξε την θουμαστήν πύλην
 και πρώτον μόν έσέβη ή Κυρία Θεοτόκος και ό Πέτρος· ειτα οι Άγγελοι
 με την δικαίαν εκείνην ψυχήν και λοιπας· ύστερον έσέβηκα και εγώ πε-
 ριπατούσα βιαστικά να φθάσω την Παναγίαν μου· και έβλεπα τόσον άπει-
 ρον φώς και τόσην ευωδίαν όσφραϊνόμεν και τόσην χαράν άνεκλάλητον εί-
 χεν ό τόπος εκείνος, όπου έθαύμαζα και έχαιρόμην και έβλεπα τό έδαφος
 και δέν ώμοιάζε τελειώς γη στερεά ώσαν ταύτην να έχη άνήφορον και κα-
 τήφορον, πέτρας, ποταμούς και όσα ό κόσμος ούτος έχει, αλλά ή γη έ-
 κείνη ήτον ώσαν βαμβάκιον καθαρόν άσπρον, ή σερασέρι χρυσόν συνυρασμέ-
 νον ποικίλως και να έχη επάνω λίθους τιμίους και μαργαρίτας· ειδον δέν-
 δρα ύψηλα γεμάτα από άνθη και καρπούς ώραιστατους ευωδιάζοντα τά ό-
 ποια ώμοιάζον ώσαν τριαντάφυλλα ρόδα και κρίνα και ύποκάτω των δέν-
 δρων εφαινότο και ήσαν στρωμαί χρυσοπόρφυρα και επάνω αυτών ήσαν
 άνδρες γυναίκες και παιδια, εκ των όποιων εγνώρισα και πολλούς τόσον
 από την χώρα μου Άβυδον όσον και από έδω όπου ήσαν αποθαμμένοι
 πρό πολλού. Έκει ειδον και τόν πατέρα μου Παπαϊωάννην και την μη-
 τέρα μου Αναστασίαν και μίαν μου αδελφήν όπου ειχεν αποθάνη άρχιτε-
 ρα· πλην να σιωώσω και να τους διμιλήσω δέν εφθασα και αι κατοικίαι
 όλων δέν ήσαν όμοιαι καθώς δέν ήσαν και τά έργα των. Πηγαίνουσα λοι-
 πόν εμπρός βιαστικά ειδον και τους Άγιους όπου ήσαν εις τόπον ύψηλόν
 και πολλά φωτεινόν παρά τόν κάτω όπου έπεριπάτων και ήσαν όλοι ά-

προρορευμένοι και ένδεδυμένοι φώς άπειρον και ούτως άναλιγιζομένη εγώ
 ποιοι να ήσαν άρχε εκείνοι ; Στραφείσα ή Δέσποινα Θεοτόκος μοι ειπε :
 «Σοριανή βλέπεις τους άγιους πώς στεκονται ;» και εγώ ως ήκουσα έπε-
 σα εύθύς και έπροσκύνησα και έγερθείσα λέγει μοι ή Θεοτόκος· «περι-
 πάτε γοργά να προσθάσης να ίδης τόν δικαίον Άβραάμ διότι δέν θέλεις
 τόν ίδης καθως ποθής»· και τρέχουσα βιαστικά χύνάτευσα μακρόθεν τον
 Άβραάμ και τόν ειδα όπου εκάθητο εις θρόνον χρυσόν ώραιότατον και γύ-
 ρωθεν του έστέκοντο ψυχαι άναρίθμητοι με πολλήν ευφροσύνην και χαράν
 και σπουδάζουσα να τόν απολαύσω με ειδα και μου έκαμε νεύμα να υπά-
 γω προς αυτόν και λαβούσα εγώ περισσότερον θάρρος έτρεχον εις τά έμ-
 προσθεν να τόν φθάσω και τότε ήκουσα τας άτάκτους φωνάς της αδελφής
 μου και την ψυχρότητα του νερού όπου με εράντισεν, εύθύς ήλθον εις τόν
 έαυτόν μου και εγνώρισα πολύ βάρος και ψύχραν εις τό σώμα μου ώσαν
 να ήμουν εις πάγωμα και άρχισε να έμψυχώνεται όλίγον κατ' όλίγον τό
 σώμα μου και έζησα εις τό σώμα. Τότε λέγει της ό Πνευματικός : «ειδες
 άλλο τίποτε μυστήριον ή τελώνια δαιμόνων, ή κολάσεις καθώς και άλλοι
 πολλοι ειδον ;» και ή Σοριανή άπεκρίθη : «δέν ειδα τίποτε περισσότε-
 ρον παρεξ' αυτά όπου ειπα»· και πάλιν ό Πνευματικός της ειπε : «γνωρί-
 ζεις τίποτε άγαθόν έργον όπου έκαμες άρχήτερα εις την ζωήν σου ;» άπε-
 κρίθη ή Σοριανή «τι καλήν ζητείς από γυναίκα άμαρτωλόν ; πλην έπει-
 δή και με αναγκάζεις να σου ειπώ, Ίδού ! τρεις χρόνοι είναι τώρα όπου
 ήμουν εις τόν πατριόν μου οίκον και μίαν ημέραν εκάθουμην και εγενεθα
 τό μεσημέριον και ήκουσα από μεγάλην άντάραν και συνεριάν ώσαν να έ-
 σείετο τό σπήτιον και ειδα όρθαλοφανώς τρεις Ίεροπρεπεις άνδρας με άρ-
 χειρατικά στολάς, τους όποιους από τας άγιās εικόνας εγνώρισα να ήσαν
 οι τρεις Ίεράρχαι Βασίλειος, Γρηγόριος και Ίωάννης ό Χρυσόστομος και
 παρευθύς έσπκώθηκα και έκαμα τόν σταυρόν μου και τους έπροσκύνησα και
 εβόης μέγας με εκράτησε και λεγουσί μοι εκείνοι : «Μη φοβείσαι Σορια-
 νή ημεις ήμεθα οι τρεις ιεράρχαι και θέλομεν από την ζωμενον τό σπήτι
 αυτό όπου κάθεται, να τό άφιερώσης του Θεού, να γίνη εκκλησία εις τό
 όνομά μας και θα εϊμεθα προσεβευται διά την σωτηρίαν σου», και εγώ τολ-
 μήσαχ λέγω τους : «Δεσπόται μου άγιοι ! και είναι αυτό σπήτι άξιον διά
 δοξολογίαν Θεού και ιδιικήν σας κατοικίαν ; όπου ήμεθα πτωχοι και δέν
 εγομεν τόν τρόπον να τό κάμωμεν εκκλησίαν ως όρίζετε ; και δέν γνω-
 ρίζω και τό θέλημα του άνδρός μου αν τό στέργει και εξαίρετως είναι δύ-
 σκολον να πάρωμεν άδειαν βασιλικήν». και εκείνοι μου ειπαν· «ας μή σε
 μέλλει πώς είναι κορωδες και άπαστρον ή πώς έχεις φόβον από την βα-
 σιλείαν, μόνον αυτό φρόντισε να μας τό άφιερώσης και ημεις όλα αυτα
 τα εύκαλύνομεν. Διότι και πρώην τόν παλαιόν καιρόν ιδικός μας ναός ήτον
 αυτό τό έχούριον, αλλά άνίσως και άμελήσης και δέν κάμης καθως σου λέ-
 γομεν θέλομεν δεηθη του Θεού να κόψη την ζωήν σου ως παρήκοον».—Ταυ-
 τα ειπόντες οι άγιοι εγενιναν άφαντοι και όταν συνήλθα εις τόν έαυτόν μου
 ήλθε και ό άνδρας μου και του άνήγγειλα πάντα. Και μετά τρεις ήμέ-
 ρας άφ'ου ειπομεν τό απόδειπνον και την μικράν προσευχήν μας, ειδον πά-
 λιν εφάνησαν οι Άγιοι με σεισμόν και λεγουσι μεγαλοφώνως. «Σοριανή !

δικαιὸν δὲν ἔκαμες ἐκεῖνο ὅπου σοὺ ὄρισamen ; ἀλλὰ μέλλεις νὰ ἀποθάνης μεθ' ἀνάκτων αἰφνιδίον ; » καὶ ἐγὼ ἀπεκρίθηκα καὶ εἶπα τοῦ ἀνδρός μου, « ἀκούεις τί λέγουσιν οἱ Ἅγιοι ; » καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη καὶ εἶπε. « Δεσπόται μου Ἄγιρι, ἡ Σοριανὴ μοῦ τὰ εἶπεν ὅλα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡμεῖθα πτωχοὶ καὶ δὲν ἔχομεν τὸν τρόπον καὶ φοβούμεθα καὶ τὴν βασιλείαν, διὰ τοῦτο ἐπιώπησα, ὅμως ἐπειδὴ ὀρίζετε νὰ τὰ ἀφιερώσω εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν ἀγιωσύνην, σας ἀπὸ τὴν σήμερον ἄς εἶναι ἰδικὰ σας »· καὶ οἱ Ἅγιοι εἶπον « αὐριον τὸ πρῶτ', σκάψον μέσα εἰς τὸ ἀγούρι καὶ ἐκεῖ θὰ εὕρῃς μάρμαρα καὶ σταυρούς, ὁμοίως καὶ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν καὶ τότε θὰ πείσῃς εἰς τὰ λόγια μας· καὶ εἰς τὸν Σουλτάνον πῆγαινε καὶ ζήτησε θέλημα καὶ ἡμεῖς τὸν καταπειθόμεν νὰ σοὺ δώσῃ τὴν ἀδειαν ». Ταῦτα εἰπόντες οἱ Ἅγιοι ἀνεχώρησαν· καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην ἀγρυπνήσαμεν δοξολογούντες τὸν Θεόν. Καί τὸ πρῶτ' ἐλάλησεν ὁ ἄνδρας μου εἰς τοὺς Γέροντας τοῦ χωρίου ὅλα τὰ λαλήθέντα ἀπὸ τοῦ Ἁγίου καὶ οἱ φιλόθεοι ἐκεῖνοι γέροντες τῆς Ἀβύδου, εὐθὺς ἤρπασαν ὁ μὲν δικέλλιον, ὁ δὲ τσαπίον καὶ ἄλλος πτυάριον καὶ ἀπῆλθον εἰς τὸ ἀγούρι καὶ ὦ τοῦ θαύματος ! μόλις ὅπου ἄρχισαν νὰ σκάπτουν, ἐφάνη ἡ ἁγία Τράπεζα ὠραιότατον μάρμαρον καὶ ἄσπρον, ὁμοίως καὶ ἄλλα μάρμαρα καὶ σημεῖα ἐκκλησιαστικά ὅπου ἦσαν χωσμένα ἐκεῖ, καὶ ἐγνώρισαν ὅτι ἦτον ἐκκλησία παλαιῆθεν ἐκεῖ· καὶ εὐθὺς ἐκαθάρισαν τὸν τόπον καὶ ἔδραμον μερικὸν μὲ τὸν ἄνδρα μου εἰς τὸ Διεθάνιον τοῦ Βασιλέως καὶ ἐζήτησαν ἀδειαν καὶ ἀνακαινισμόν ἐκκλησίας καὶ Θεοῦ συνεργεῖα καὶ τῶν Ἁγίων βοήθεια, εὐγῆκεν ὁ ὄρισμός νὰ γείνη ἐκκλησία τῶν χριστιανῶν. Τότε λοιπὸν καθάρισαντες τὸν οἶκον ἐταβανώσαμεν καὶ πωλήσαντες ἓνα ἀμπέλι καὶ λιβάδι ὅπου εἶχομεν καὶ ἄλλα τινα πράγματα τὰ ἐξωδύσαμεν εἰς οἰκοδομὴν ναοῦ καὶ ἱστορήσαμεν ἁγίας εἰκόνας, ἠγοράσαμεν σκευὴ ἱερὰ, βιβλία καὶ ὅσα χρειάζονται καὶ ζήτησαντες ἀδειαν πατριαρχικὴν ἤλθεν ὁ ἅγιος Κιτρῶν καὶ ἐγκαίνιασε τὸν Ναὸν ὡς ἔπρεπε καὶ μετ' τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ λειτουργεῖται ὁ Ναὸς ἕως τὴν σήμερον. Καὶ ἐκτοτε ἀνεχώρησαμεν ἀπὸ τὴν χώραν μας καὶ ἤλθομεν ἐδῶ εἰς τὴν Κωνσταντινοῦπολιν καὶ κατοικοῦμεν. Πλὴν παρακαλῶ σε ἅγιε πνευματικὲ νὰ ἀναγγέλῃς τὸν ἄνδρα μου νὰ με ἀφήσῃ νὰ γίνω κалоγραῖτα, νὰ κλαύσω τὰς ἁμαρτίας μου τοὺς τρεῖς χρόνους ὅπου μέλλω νὰ ζήσω ἀκόμη, καθὼς ἤκουσα ἀπὸ τὸν Δεσπότην Χριστὸν ὅπου μοῦ εἶπεν »· ὁ δὲ πνευματικὸς ὡς ἤκουσεν αὐτὰ ἀπὸ τὴν Σοριανὴν λέγει πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς. « Ἀκούεις ὦ ἄνθρωπε τὰ φοβερά καὶ παράδοξα διηγήματα ὅπου ἐφανέρωσεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν γυναῖκα σου ; τὸ λοιπὸν αὐτὸ ὅπου σε παρακαλεῖ νὰ τῆς δώσῃς ἀδειαν νὰ μονάσῃ καὶ μὴ τὴν ἐμποδίσῃς διότι εἶναι καλὸν καὶ διὰ λόγου σου· ὅτι μετὰ τρεῖς χρόνους ἀποθαίνη πάλιν. Διὰ τοῦτο σε παρακαλῶ καὶ ἐγὼ νὰ τῆς δώσῃς θέλημα »· ὁ δὲ Χρῆστος ἀκούσας τὴν καλὴν συμβουλὴν ὑπεσῆθη ὅτι μετὰ δύο χρόνους θὰ ὑπάγῃ με αὐτὴν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἐκεῖ νὰ μονάσουν καὶ οἱ δύο τους. Ὅθεν πωλήσαντες τὰ ὑπάρχοντά τους, ἀπῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν καὶ προσκυνήσαντες τοὺς ἁγίους τόπους ἐξεμολογήθησαν τὰ συμβάντα εἰς αὐτοὺς εἰς τὸν ἁγιώτατον πατριαρχὴν Ἱεροσολύμων Σωφρόνιον καὶ κοινωνήσαντες τὰ ἄχραντα μυστήρια ἀπὸ τὰς ἁγίας του γείρας καὶ πληρώσαντες τὴν ἐπιθυμίαν τους καθὼς ἀγαποῦσαν. Ἡ μὲν Σοριανὴ ἔλαβε τὸ ἅγιον σῆ-

μα καὶ μετονομάσθη Σωφρόνια μοναχὴ καὶ ἠόρχασεν εἰς ἓν τῶν μοναστηρίων τῆς ἁγίας πόλεως καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ὅταν ἐτελείωσεν ὁ τρίτος χρόνος ὅπου εἶδε τὴν ὀπτασίαν, ἀσθενήσασα ὀλίγον, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, κληρονομήσασα τὸν φωτεινὸν ἐκεῖνον Παράδεισον μετ' περισσοτέραν δόξαν παρὰ τὸ πρότερον· τὸ δὲ τίμιόν της σῶμα ἐνεταρξιάσθη ἐντίμως καὶ εὐλαβῶς εἰς τὴν ταρῆν τῶν ξένων ὡς ἔπρεπε.

Ὁ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς ἀπῆλθε ἵνα προσκυνήσῃ εἰς τὸ Σίναϊον ὄρος καὶ ἐκεῖ ἔγεινε μοναχὸς ὡς ὑπεσῆθη, μετονομασθεὶς Χαοίτων μοναχὸς, καὶ εὐφράνας ἐν τοῖς θεαρέτοις ἔργοις τὸν Θεὸν ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ὁ δὲ Πνευματικὸς ἐγράψε τὴν παρούσαν διηγήσιν εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀναγιγνωσκόντων ἧτις ἔγεινε κατὰ τὸ ἔτος ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ — 1607.—

Ὅθεν πάντες οἱ ἀκούοντες ταῦτα καὶ μέλλοντες ἔπειτα ἀκούειν, ἄς λάβουν παράδειγμα καὶ ἄς κάμουν διόρθωσιν τῆς πολιτείας αὐτῶν ἵνα ἀξιωθῶσι μετὰ τῆς Σοριανῆς κατοικῆσαι εἰς τὸν φωτεινὸν ἐκεῖνον καὶ ὠραῖον Παράδεισον, μετὰ πάντων τῶν δικαίων καὶ Ἁγίων. Εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος. Τοῦ ἐνός ἐν Τριάδι Θεοῦ, ᾧ πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ κράτος. Πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀμήν, Ἀμήν, Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΦΟΒΕΡΑΣ ΟΠΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΝΗΣ.

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΜΑΚΑΡΙΟΥ
τοῦ Αἰγυπτίου λόγος πᾶνυ ὠφέλιμος.

Καὶ περὶ τὰ Μνημόσυνα τῶν Κεκοιμημένων.

Πορευόμενός ποτε ὁ Ἀββᾶ Μακάριος, ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἠκολούθησεν αὐτῷ Ἄγγελος Κυρίου καὶ λέγει τῷ γέροντι « Εὐλόγησον πάτερ ἅγιε » ὁ δὲ γέρον στοχαζόμενος ὅτι εἶναι μοναχὸς ἀπὸ τὴν ἔρημον, εἶπε πρὸς αὐτόν, « ὁ Θεὸς συγχωρήσῃ σοι τέκνον ». Περιπατήσαντες λοιπὸν ὀλίγον διάστημα, ἐστοχάσθη ὁ Ἀββᾶς τὴν θεωρίαν καὶ τὸ σχῆμα αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ, « βλέπω σε τέκνον καὶ ἐξίσταμαι εἰς τὴν θαυμαστὴν θεωρίαν σου καὶ στοχαζομαι μήπως καὶ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος καὶ ὀρκίζω σε εἰς τὸν Θεὸν νὰ μοὶ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν ». Τότε ποιήσας ὁ Ἄγγελος τῷ Ἀββᾶ Μακαρίῳ μετάνοιαν, λέγει. « Εὐλόγησον πάτερ ! ἐγὼ καθὼς βλέπεις δὲν εἶμαι ἄνθρωπος, ἀλλὰ Ἄγγελος, καὶ ἤλθον νὰ σε διδάξω μυστήρια· ἐκεῖνα τὰ ὅποια δὲν ἤξεύρεις καὶ ἐπιθυμοῖς νὰ μάθῃς· λοιπὸν ἐρώτησόν με εἴτι θέλεις καὶ ἐγὼ σοὶ ἀποκρινομαι ». Τότε ὁ γέρον ποιήσας τῷ Ἀγγέλῳ μετάνοιαν, λέγει. « Εὐ-

χαριστῶ σοι Κύριε ὅτι ἐπεμψάς μοι ὀδηγόν, ἵνα διδάξῃ με, ἐκεῖνα ὅπου δὲν ἤξεύρω καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω, ἀπόκρυφα καὶ ἄρρητα μυστήρια· καὶ ὁ Ἄγγελος εἶπε· ἀλοιπὸν ἐρώτησόν με πάτερ», ὁ δὲ γέρον λέγει· «εἰπέ ἡμῖν (*) ἄγιε Ἄγγελε, ἐὰν γνωρίζουσιν ἀναμειτὰζύ τους οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν αἰῶνιον κόσμον ἐκεῖνον, οἱ κεκοιμημένοι;» καὶ εἶπεν ὁ Ἄγγελος· «ἄκουσον πάτερ ἄγιε καθὼς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον οἱ ἄνθρωποι ἀφ' ἐσπέρας κοιμούνται ἕως πρωῆ καὶ τὴν αὔριον σηκώνονται καὶ γνωρίζουσι τοὺς χθές ἀνθρώπους καὶ χαιρετοῦσι καὶ συνομιλοῦσι καὶ πολλάκις καθεζόμενοι συνευφραίνονται καὶ ἐρωτᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, οὕτω γίνεται καὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν κόσμον, ὁ εἰς τὸν ἕτερον γνωρίζει καὶ συνομιλεῖ, διότι καθὼς ὑπάγει τις εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐκεῖ βλέπει ἄρχοντας καὶ πτωχοὺς καὶ ἐρωτᾷ ποῖος εἶναι οὗτος καὶ ποῖος ἐκεῖνος; καὶ δι' ἐρωτήσεως μανθάνει, καὶ ἐκεῖνους τοὺς ὑποκίτους ποτὲ δὲν εἶδε, τοιοῦτοτρόπως γίνεται καὶ ἐκεῖ, λέγω δὲ οἱ δίκαιοι μόνον, οἱ δὲ ἄμαρτωλοὶ καὶ τοῦτο τὸ ὑπερβῶνται». Τότε λέγει ὁ γέρον· «Βλέπε μοι καὶ τοῦτο παρακαλῶ, μετὰ τὸν χωρισμὸν τῆς ψυχῆς ἐκ τοῦ σώματος τί γίνεται; καὶ διατί γίνονται τὰ μνημόσυνα τῶν τεθνεώτων;» καὶ ὁ Ἄγγελος εἶπεν· «ἄκουσον πάτερ ἄγιε, μετὰ τὸ χωρισθῆναι τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ σώματος, λαμβάνουσιν αὐτὴν οἱ Ἄγγελοι μετὰ τὴν τρίτην ἡμέραν καὶ ἔρχονται εἰς τὸν οὐρανὸν ἵνα προσκυνήσῃ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀπὸ τῆς γῆς δὲ ἕως τὸν οὐρανὸν εἶναι σκάλα καὶ κάθε σκαλώνιον ἔχει ἐν τάγματι δαιμόνων, τὰ ὅποια λέγονται τελώνια καὶ ἀπαιτοῦσι τὴν ψυχὴν ἐκείνην τὰ πονηρὰ πνεύματα καὶ φέρουσι τὰ χειρόγραφα αὐτῆς καὶ δείχνουσιν αὐτὰ τῶν Ἄγγέλων λέγοντες, «τὴν δεῖνα ἡμέραν καὶ εἰς τὰς πόσας τοῦ δεσίνου μηνός, ἐποίησεν αὕτη ἡ ψυχὴ τόδε: ἢ ἐκλεψεν, ἢ ἐπόρνευσεν, ἢ ἐμοίχευσεν, ἢ ἐμαλακίσθη, ἢ ἐψεύσατο, ἢ συνεβούλευσεν ἄνθρωπον εἰς κακὸν ἔργον καὶ εἴτι ἄλλο κακὸν ἔκαμε» ὅλα τὰ δείχνουσι τῶν Ἄγγέλων. Τότε δείχνουσι καὶ οἱ Ἄγγελοι εἴτι ἀγαθὸν ἔκαμεν ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη, ἢ ἐλεημοσύνην, ἢ προσευχὴν, ἢ λειτουργίαν, ἢ νηστείας, ἢ ἄλλο τι ἀγαθὸν ἐποίησε, καὶ ἀντισταθμίζουσιν οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ δαίμονες καὶ ἐὰν εὐρεθῇ τι ἀγαθὸν περισσότερον, ἀρπάζουσιν αὐτὴν οἱ Ἄγγελοι μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ ἀναβαίνουσιν εἰς ἕτερον σκαλώνιον καὶ οἱ δαίμονες τρίξουσιν τοὺς ὀδόντας αὐτῶν ὡς ἄγριοι σκύλοι καὶ βιάζονται ἵνα ἀρπάζωσι τὴν ἐλεῖν ἡμῶν ἐκεῖνην ψυχὴν ἀπὸ τῶν Ἄγγέλων, ἡ δὲ ψυχὴ συστέλλεται καὶ τρομάζει κατὰ πολλὰ καὶ κρύπτεται εἰς τοὺς κόλπους τῶν Ἄγγέλων καὶ γίνεται μεγάλη διάλεξις καὶ μέγας θόρυβος ἕως ὅτου νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ἐλεῖν ἡμῶν ἐκεῖνην ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν δαιμόνων. Καὶ πάλιν ἀνέρχονται εἰς ἕτερον σκαλώνιον καὶ ἐκεῖ εὐρίσκουσιν ἄλλο τελώνιον δεινότερον καὶ ἀγριότερον καὶ ἐδῶ πάλιν γίνεται πολλὴ ὄχλησις καὶ ταρχὴ μεγάλη καὶ ἀνεκδιήγητος, τίς νὰ λάβῃ τὴν ἐλεῖν ἡμῶν ἐκεῖνην ψυχὴν καὶ κραυγάζουσιν οἱ δαίμονες ἐλέγγουν τὴν ψυχὴν ἐκεῖνην καὶ λέγουσι, ποῦ ὑπάγεις; δὲν εἶσαι ἐσὺ ὅπου ἐπόρνευσες καὶ κατεμόλυνες τὸ ἅγιον βράβυσμα; δὲν εἶσαι ἐσὺ ὅπου ἐμόλυνες τὸ ἄγγελικὸν σχῆμα; ποῦ ὑπάγεις τώρα; γύρισε εἰς τὰ ὀπίσω ὑπόστρεψε εἰς τὰ κάτω, εἰς τὸν σκοτεινὸν ἄδην, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον,

(*) Λέγει, ἡμῖν, διότι ἔμελλε καὶ μέλλει νὰ γνωσθῇ ἡμῖν (πολλοῖς διλαδῆ).

εἰς τὸν σκόληκα τὸν ἀκοίμητον. Τότε ἐὰν εἶναι ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη καταδικασμένη, ἀποστρέφουσιν αὐτὴν οἱ πονηροὶ δαίμονες ὑπὸ κάτω τῆς γῆς, εἰς τὸπον σκοτεινὸν καὶ ὀδυνηρὸν καὶ οὐαὶ τῇ ψυχῇ ἐκεῖνη, οὐαὶ τῇ ὥρᾳ ἐκεῖνη ἐν ἣ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος· καὶ τίς διηγήσεται πάτερ ἄγιε τὴν ἀνάγκην ἐκεῖνην τὴν ὅποιαν ἔχουσιν αἱ καταδικασθεῖσαι ψυχαὶ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον; Βιδε εὐρεθῇ ἡ ψυχὴ καθαρὰ καὶ ἀναμάρτητος ἀνέρχεται εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ συναπαντοῦσιν αὐτὴν οἱ Ἄγγελοι μετὰ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων καὶ ἀσπάζονται αὐτὴν. Εἶτα ἀπέρχονται εἰς τὸν δεσποτικὸν θρόνον καὶ προσκυνεῖ τὸν Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τότε βλέπει τοὺς χοροὺς τῶν Ἁποστόλων, τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὰ ἐννέα τάγματα τῶν Ἁγίων Ἄγγελων, τὴν λαμπρότητα ἐκεῖνην τὴν ἄρρητον καὶ ἀκούει τὴν Ἁγγελικὴν ἐκεῖνην μελωδίαν καὶ τὸ κάλλος τὸ ἀμήχανον.

Ἠρώτησας δὲ καὶ περὶ τῶν μνημόσυνων, πῶς καὶ δικτῆ γίνονται· ἐπειδὴ ὡς εἶπομεν ἕως τὰς τρεῖς ἡμέρας, δὲν ἀνέρχεται ἡ ψυχὴ εἰς προσκύνῃσιν, διὰ τοῦτο ποιούμεν ὡσπερ κανίσκιον (πανέριον) καὶ πέμπομεν εἰς τὸν Κύριον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἐκεῖνης. Καὶ μετὰ τὴν προσκύνῃσιν ἐπιστρέφουσιν αὐτὴν οἱ Ἄγγελοι εἰς τὴν γῆν καὶ δειχνοῦσιν αὐτῇ τοὺς τόπους ὅπου ἐπεσπάτησεν εἰς τὴν ζωὴν τῆς καὶ ἐνθυμίζουσιν αὐτῇ τὰς πράξεις τῆς, τὰς πονηρὰς καὶ ἀγαθὰς, λέγοντες: Ὡδε ἐκλεψας, ἐκεῖ ἐπόρνευσας, ὦδε κατελάλησας, ἐκεῖ ἐμαλακίσθησας, ὦδε ἐφόνευσας, ἐκεῖ ἐπιόρνευσας, ὦδε ἠδίκησας, ἐκεῖ ἐβλοσφήμησας, ὦδε ἐτόκευσας, ἐκεῖ ἐμοίχευσας, ἐκεῖ ἐσακανδαλίσας. Εἶτα πάλιν τὰ ἀγαθὰ, ὦδε ἠλέησας, ἐκεῖ ἐνήστευσας, ὦδε μετενόησας, ἐκεῖ ἔκαμες λειτουργίας, ὦδε παράκλησιν, ἐκεῖ ἀγρυπνίας, ὦδε προσευχὴν, ἐκεῖ γοιυκλισίας ὦδε στάσιμον, ἐκεῖ ἐγκράτειαν. Καὶ οὕτω ποιοῦσιν ἕως τῆς ἐνάτης ἡμέρας. Καὶ τῇ ἐνάτῃ ἡμέρᾳ ἀνέρχονται πάλιν εἰς προσκύνῃσιν ὡσπερ καὶ τῇ τρίτῃ, τὰ δὲ μνημόσυνα πέμποσιν ὡς ἐνθύμια ὑπὲρ τῆς ψυχῆς εἰς τὸν Κύριον ὅπως ὑποδεχθῇ αὐτὴν ἐν ἰλέῳ ὄμματι, ἐπειδὴ πολλὰ ὠφελοῦσι τὴν ψυχὴν αἱ ἐλεημοσύναὶ καὶ αἱ λειτουργίαι καὶ τὰ μνημόσυνα· διότι δύνανται αὐτὰ νὰ ἐκβάλωσι ψυχὴν ἀπὸ τῆν κόλασιν. Μετὰ δὲ τὴν δευτέραν προσκύνῃσιν πάλιν φέρουσιν αὐτὴν οἱ Ἄγγελοι εἰς τὸν κόσμον καὶ δειχνοῦσιν αὐτῇ τὸν Παράδεισον, τὸν ἐλεῶνα, τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ, τὰς σκηνὰς καὶ τὰς ἀναπαύσεις τῶν δικαίων. Καὶ ὅταν ἴδῃ τὴν χαρὰν ἐκεῖνην τὴν ἄρατον παραμυθεῖται καὶ χαίρει καὶ δέεται τῶν Ἄγγέλων, ἵνα κατασκηνώσωσιν αὐτὴν ἐκεῖ μετὰ τῶν δικαίων· ἐπειτα δὲ δεικνύουσιν αὐτῇ καὶ τὰς κολάσεις τῶν ἀμαρτωλῶν λέγοντες· οὗτος ἐστὶν ὁ πύρινος ποταμός, οὗτος ἐστὶν ὁ σκόληξ ὁ ἀκοίμητος, τοῦτο ἐστὶ τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον καὶ τοῦτο τὸ ἐσώτερον οὗτος ἐστὶν ὁ βρυγγὸς τῶν ὀδόντων καὶ καθεξῆς ὅλας τὰς κολάσεις τῶν ἀμαρτωλῶν. Δὲν εἶναι πάτερ ἄγιε ἄλλη δριμυτάτη κόλασις καὶ φοβερωτάτη ὡς τοῦ πόρνου καὶ τοῦ κλέπτου, ἐξαιρέτως τοῦ πόρνου μοναχοῦ καὶ τῆς μοναχῆς, τοῦ πόρνου ἱερέως καὶ τῆς πρεσβυτερίσσης. Μετὰ δὲ τὸ θεωρῆσαι ταῦτα πάντα ἀναφέρεται πάλιν εἰς προσκύνῃσιν τῇ Τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ καὶ διὰ τοῦτο γίνονται μνημόσυνα τῶν τεθνεώτων, ἐπειδὴ μέλλει ἡ ψυχὴ τῇ Τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ νὰ λάβῃ τὴν ἀπόρρισιν καὶ ν' ἀπῆλθῃ ὁ-

που βούλεται ὁ φίλάνθρωπος Θεὸς κατὰ τὰ ἔργα καὶ τὴν πράξιν ὅπου ἔκαμεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ἀποκαθίσταται ἡ ψυχὴ ἐνθα βούλεται ὁ Κύριος, ἕως τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως, ἵνα ἀναστήθῃ καὶ τὸ σῶμα καὶ ἀπολαύει κατὰ τὰ ἔργα του). Τότε στενάξας ὁ γέρον καὶ δακρύσας πικρῶς εἶπεν· «οὐαὶ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος!» λέγει αὐτῷ ὁ Ἄγγελος· «Ναί, Τίμιε Πάτερ ὁ ἁμαρτωλὸς λέγω, ὁ δὲ δίκαιος, μακάριος ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα ἐν ᾗ ἐγεννήθη».

Τότε λέγει ὁ ἅγιος, «παρακαλῶ σε εἰπέ μοι καὶ τοῦτο, ἔχει τίποτε ἀνεσιν ὁ ἁμαρτωλὸς ἢ τέλος ἢ κολάσις αὐτοῦ;» ὁ Ἄγγελος εἶπεν· «οὐχὶ πᾶτες ἅγιοι, οὔτε ἡ βασιλεία τῶν δικαίων ἔχει τέλος, οὔτε ἡ κόλασις τῶν ἁμαρτωλῶν, ἐὰν ἐπαίρῃς ἰκανεὶς κατὰ γιλίους χρόνου, ἕνα κόκκον ἄμμον ἀπὸ τῆς θάλασσαν καὶ νῆα μεταθέσῃς αὐτὸν ἤθελον ἔχει, ἐλπίδα ἵνα τελειωθῇ, ἡ δὲ κόλασις τῶν ἁμαρτωλῶν δὲν ἔχει τέλος»· λέγει πάλιν ὁ ὅσιος, «Παρακαλῶ εἰπέ μοι καὶ τοῦτο, ποιοὶ ἅγιοι εἶναι εὐσπλαγγικώτεροι εἰς τὸν ἄνθρωπον, διὰ τὴν παρακαλῆ αὐτοῦ ὁ εὐεχὴς ἄνθρωπος, ἵνα προσευθῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ;» καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἄγγελος λέγει· «ὅλοι οἱ ἅγιοι εὐσπλαγγῆνοι εἶναι εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ εὐγνωμόνες, ἀλλὰ σεις οἱ ἄνθρωποι ὡς ἀγνώμονες καὶ ἀχάριστοι κάμνετε αὐτοὺς καὶ ἐργίζονται εἰς ἑσᾶς· διότι οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι ἔχουσι πολλὴν εὐσπλαγγίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐπεὶ δὲ ἔνεκεν τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων εἶδον καὶ αὐτοὶ τὰ παράδοξα τοῦ Θεοῦ, πλὴν τούτων ἡ Κυρία Θεοτόκος ἢ Δέσποινα ἡμῶν, εὐσπλαγγίζεταί περισσώτερον τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἔπρεπε πᾶτες ἅγιοι ὁ ἄνθρωπος ἀνεξάλειπτον νὰ ἔγῃ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἀπὸ τοῦ στόμα του· ἀλλ' ὁ διάβολος ἤγάτησεν αὐτὸν καὶ ἔγεινεν ἀχάριστος· διότι διὰ τῶν πρεσβειῶν αὐτῆς καὶ ἰκεσιῶν, ἵσταται ὁ κόσμος μέχρι τὴν σήμερον, κατεφρόνησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεὸν καὶ τοὺς Ἄγγελους, κατεφρόνησε καὶ ὁ Θεὸς αὐτοὺς, καὶ οἱ Ἄγγελοι, λέγει πάλιν ὁ ὅσιος, «εἰπέ μοι ἅγιοι Ἄγγελοι, ποῖον ἁμάρτημα ὑπάρχει μεγαλύτερον τῶν ἁμαρτιῶν;» καὶ ὁ Ἄγγελος εἶπε· «πᾶσα ἁμαρτία Τίμιε Πάτερ, χωρίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἡ δὲ μνησικακία καὶ ἡ βλασφημία κυριεῖται ὅλας τὰς ἁμαρτίας, διότι αὐταὶ καὶ μόναι εἶναι ἱκαναὶ νὰ καταβιβάσουν τὸν ἄνθρωπον εἰς πέταυρον τοῦ ἄδου καὶ εἰς τὰ καταγθῆναι τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης»· καὶ πάλιν ὁ γέρον εἶπε· «Ποῖον ἁμάρτημα πλεόν τῶν ἄλλων μισεὶ ὁ Θεός;» καὶ ὁ Ἄγγελος ἀπεκρίθη, «τὴν κενοδοξίαν, αὕτη φρόνη ὅλον τὸν κόσμον ἀπώλεσεν, ὅτι δι' αὐτῆς ὁ πρωτόπλαστος Ἄδὰμ, ἐξόριστος τοῦ Παραδείσου ἔγεινεν, δι' αὐτῆς ὁ πρωτόπλαστος τῶν δαιμόνων ἀπώλετο, δι' αὐτῆς ὁ Φαρισαῖος τοὺς κόπους ἀπώλεσεν, διότι ὁ ἄνθρωπος ἐὰν πέσῃ εἰς τοιοῦτον πάθος δύσκολον εἶναι νὰ ἐγερθῇ»· ὁ γέρον πάλιν ἠρώτησε· «ποιοὶ ἄνθρωποι κολάζονται περισσώτερον τῶν ἄλλων;» καὶ ὁ Ἄγγελος· «εἶπον σοι ὁ πόρνος καὶ ὁ βλάσφημος· πλὴν λέγω σοι καὶ τοῦτο ὅτι ὑποκάτω πᾶσῶν τῶν κολάσεων ὑπάρχει κόλασις δεινὴ καὶ πονηρὰ ἥτις καλεῖται ἄνοια; ἐκεῖ κολάζονται οἱ πόρνοι ἱερεῖς καὶ μοναχοὶ αἱ πορνεύουσαι· διότι Τίμιε Πάτερ μέλλει ἀνακαινισθῆναι τὸ πᾶν τάγμα, ἀπὸ τοὺς καλοῦς ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς καὶ εἰς μεγάλην τιμὴν θὰ ὑπάγουν, λοιπὸν οἱ πονηροὶ καὶ κακοὶ μοναχοὶ εἰς μεγάλην ἀτιμίαν καὶ κόλασιν ἀποπέμψονται, ἀλλὰ καὶ οἱ ἱερεῖς οἱ παραβιβύοντες τοὺς θεῖους νόμους καὶ οἱ

ἀεχόμενοι παρνόμους ἔνεκεν δόρων, καὶ οἱ καταφρονῶντες τὴν ἀκολουθίαν αὐτῶν ἔνεκεν κοσμικῶν καὶ βιωτικῶν φροντιῶν· διότι ἐν μιᾷ ἀκολουθίᾳ ἔχουσι νὰ δώσωσι λίγον τῷ Θεῷ, περὶ δὲ τῶν μεθύντων ἱερέων, τί εἶπω καὶ τί λαλήσω; οὐαὶ αὐτοῖς ὅτι δεινὴ κόλασις ἀναμένει αὐτούς!» Τότε λέγει ὁ γέρον· «εἰπέ μοι καὶ τοῦτο παρακαλῶ ὁ καταφρονῶντες τὴν ἁγίαν Κυριακὴν ἔχουσι τίποτε ἀνεσιν ἐκεῖ;» Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἄγγελος εἶπεν· «οὐαὶ αὐτοῖς Τίμιε Πάτερ! ὅτι φοικτὴ κόλασις δέχεται αὐτούς, εἴτις καταφρονεῖ τὴν ἁγίαν Κυριακὴν τὸν Κύριον καταφρονεῖ καὶ ὁ Κύριος κἀταφρονεῖ αὐτόν, διότι ἡ Κυριακὴ ἡμέρα, ὁ Κύριος ἐστίν. Καὶ ὅστις τιμᾷ αὐτὴν τὸν Κύριον τιμᾷ, ὅστις πάλιν τιμᾷ τὴν μνήμην τῶν ἁγίων καὶ ὅστις ἐσπράττει τὰς μνήμας αὐτῶν βοηθοῦσι καὶ οἱ Ἄγιοι αὐτόν, διότι μεγάλην παρησίαν ἔχουν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ὅτι ζητήσουσι παρέχει αὐτοῖς ὁ Κύριος, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἀπεδίωξαν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ἀπ' αὐτῶν καὶ οὔτε τὸν Θεὸν ἔχουσι φίλον οὔτε τινα τῶν Ἁγίων ἀλλ' ἐκολληθήσαν μόνον εἰς τὰ βιωτικὰ καὶ κοσμικὰ πράγματα τὰ καταστρεβόμενα καὶ φθειρόμενα καὶ οὐαὶ αὐτοῖς! γίνωσκε Τίμιε Πάτερ ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, ἡ ἱερεὺς, ἡ μοναχός, ἡ κοσμικός, ἡ ἰδιώτης δὲν τιμᾷ τὴν ἁγίαν Κυριακὴν, Θεοῦ πρόσωπον δὲν βλέπει οὐδὲ ἔχει ἐλπίδα σωτηρίας. Τώρα λοιπὸν Τίμιε Πάτερ εἴτι θέλεις ἐρωτήσῃς με, διότι εἶναι ὥρα νὰ προσευθῶ εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ ποιήσω τὴν παράστασιν τοῦ Κυρίου μου». Τότε στενάξας ὁ γέρον καὶ δακρύσας πικρῶς εἶπεν· «οὐαὶ ἡμῖν, ἰδοὺ ὁ καλὸς δούλος τοῦ Κυρίου μου Ἄγγελος ὢν αὐλὸς καὶ ἀνακέρητος βιάζεται ἵνα δώσῃ τὴν δοξολογίαν τῷ Κυρίῳ, ἡμεῖς δὲ οἱ ὕλιοι καὶ ἁμαρτωλοὶ δὲν φροντίζομεν ἀλλὰ καταφρονοῦμεν τὴν σωτηρίαν μας». Λέγει πάλιν ὁ ὅσιος πρὸς τὸν Ἄγγελον «παρακαλῶ σε εἰπέ μοι ποῖα προσευγὴ ἀκούζει τῷ μοναχῷ;» ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· «ἐὰν εἶναι γραμματισμένος ὁ ἄνθρωπος, τοῦ Δαβὶδ οἱ ψαλμοὶ εἰ δὲ καὶ δὲν εἶναι, τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν», αὕτη ἡ εὐχὴ εἶναι δυνατωτέρα καὶ ευκολωτέρα, διότι πολλοὶ γραμματισμένοι ἄσκησαν ὅλα καὶ ἐκράτησαν αὐτὴν τὴν εὐχὴν καὶ ἐσώθησαν, διότι αὐτὴν δύνανται νὰ κρατήσουν εἰς τὴν μνήμην των καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ παιδιὰ καὶ μοναχοὶ καὶ μοναχοὶ καὶ εὐμαθεῖς καὶ ἀμαθεῖς καὶ ἐμπειροὶ καὶ ἀπειροὶ καὶ ὁ θέλων νὰ σωθῇ ταύτην ἅς κρατεῖ ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτί, ἐν κελλίῳ καὶ ἐν ὁδῷ, ἱστάμενός τε καὶ καθήμενος, κἂν περιπατεῖ κἂν ἐργάζεται, αὐτὴν τὴν εὐχὴν ἅς κρατεῖ μετὰ πόθου καὶ προθυμίας, διότι αὕτη εἶναι ἱκανὴ εἰς κάθε ἕνα ὅπου θέλει νὰ σωθῇ». Καὶ πάλιν εἶπεν ὁ ὅσιος· «ἐπεὶ δὲ ἤλθες νὰ με διδάξῃς τὸν ἁμαρτωλὸν δέομαι σου, εἰπέ μοι καὶ τοῦτο, ἐὰν εὐρεθῇ τις ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς καὶ διδάξῃ ἄλλον ἐκβάλλῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ δεῖξῃ εἰς αὐτὸν στοάταν καλὴν, ἔχει τίποτε μισθόν;» λέγει αὐτῷ ὁ Ἄγγελος, «ὅστις πρῶτην ταύτην σπουδὴν με ἐρωτᾷ, σώζει τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὴν ψυχὴν ἐκείνην ἐξέβαλεν ἀπὸ τῆς κόλασιν, οὕτω καὶ ὁ συμβουλευὼν ἄλλον τινα εἰς τὸ κακόν, ὅτι μόνον ἐκεῖνον καταστοφεῖ ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν του παραδίδει τῷ διαβόλῳ, λοιπὸν δὲν εἶναι δεινότερα ἁμαρτία ὡς τὸ συμβουλευσαί ἄνθρωπον εἰς κακὸν ἔργον, οὕτω δὲ πάλιν εἶναι καλὸν τὸ συμβουλευσαί εἰς τὸ ἀγαθόν»· πάλιν ἠρώτησεν ὁ ὅσιος λέγων, «εἰπέ μοι καὶ τοῦτο τάχα ἕως τῶρα ἐπλήθυναν οἱ

Ἅγιοι εἰς ὅλον τὸν Κόσμον ; καὶ ἕως τέλος θά εἶναι ἄραγε τοιοῦτοι ; Καὶ ὁ Ἄγγελος εἶπεν· « ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος Τίμιε Πάτερ δὲν θέλει ἐκλείψει δίκαιος καὶ προφήτης Κυρίῳ τῷ Θεῷ, ὡσαύτως οὐδὲ τῷ σατανᾷ ὑπηρέτης ». Πλὴν εἰς τοὺς ὑστερινούς καιροὺς ὅσοι ἐν ἀληθείᾳ δουλεύσουσι τῷ Χριστῷ καὶ κρύβονται ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἐὰν σημεῖα καὶ τέρατα δὲν κάμνουν ὡσάν τώρα, ἀλλὰ πρακτικῆ ὁδῷ περιπατοῦν μετὰ κατεπίστεως, μεγαλείτεροι ἀπὸ τοὺς τελουῦντας σημεῖα θέλουν εὑρεθῆ ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ· διότι τότε δὲν θέλουν ἰδῆ τινα νὰ κάμνη σημεῖα καὶ θαύματα, ἵνα ἐκ τῆς τοιαύτης ὑποθέσεως ἀναζωπυρούμενοι οἱ ἄνθρωποι, μὲ δυνατὴν προθυμίαν εἰσέλθουν εἰς τὸν ἀγῶνα, διότι θέλουν εἶναι ἐκείνοι ὅπου νὰ ποιμαίνουσι καὶ νὰ ἐξουσιάζουσι εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀδάκιμοι παντελῶς, νὰ μὴ γινώσκουν οὔτε μίαν ἐπιστήμην τῆς ἀρετῆς· διότι θέλουν ξεπέση ὅλοι εἰς τὴν γαστριμαργίαν, φιλαργυρίαν καὶ κενοδοξίαν καὶ νὰ εἶναι περισσότερον σκάνδαλον τοῖς ἀνθρώποις καὶ οὐχὶ ὑπογραμμός· διὰ τοῦτο περισσότερον ἀμεληθήσεται ἡ ἀρετὴ· διότι τότε θέλει βασιλεύσει ἡ φιλαργυρία· καὶ οὐαὶ εἰς ἐκείνους ὅπου χαίρουσιν ὅτι ἔχουσι χρήματα πολλά, ὄνειδος γὰρ ἔσονται οὗτοι Κυρίῳ τῷ Θεῷ καὶ δὲν θέλουν ἰδῆ πρόσωπον Θεοῦ ζῶντος· ὅτι μόνον ἢ λαϊκός ὅπου δίδει εἰς τόκον τὸ ἀργύριον αὐτοῦ βυθῷ ταρτάρῳ καταποντισθήσεται, ὅτι δὲν προτιμᾷ νὰ κάμνη αὐτὰ καρποφόρα Κυρίῳ τῷ Θεῷ διὰ τῆς ἐλεημοσύνης τῶν πενήτων ». Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἄγγελος τῷ Ἀββᾷ Μακαρίῳ καὶ κλίνας πρὸς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν εἶπεν· « Εὐλόγησον Πάτερ ἅγιε, συγχώρησόν με ». Τότε πεσὼν ὁ γέρον προσεκύνησεν αὐτῷ λέγων· « πορεύου ἐν εἰρήνῃ, παράστηθι τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι καὶ πρέσθευε ὑπὲρ ἐμοῦ », καὶ ἀναχωρήσας ὁ Ἄγγελος, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ δὲ Ἀββᾷ Μακάριος εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ, ἐπῆγεν εἰς τὸ κελλίον του καὶ ἐδιηγήθη εἰς τοὺς ἀδελφούς καὶ συνασκητάς αὐτοῦ, ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσεν ἀπὸ τὸν Ἄγγελον. Δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἀμήν, Ἀμήν, Ἀμήν.

Τέλος τοῦ λόγου τοῦ Ἀββᾶ Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, καὶ ὅλης τῆς βιβλίου

ΚΑΙ Τῷ ΘΕῷ ΔΟΞΑ.